

Választ kapni Istentől

Bemutatjuk az Egri Főegyházmegye újmisési papjait

Ternyák Csaba egri érsek június 20-án áldozópappá szentelte Barta Márton István, Marosi Balázs, Nagy Ferenc és Thiago Costa diakónusokat. Meglehetősen mesziről indult életútjukról az ünnepet megelőző napon beszélgettünk velük.

Az egri szeminárium növendékei túl vannak a vizsgáikon, befejezték a lelkigyakorlatot. A szentelési szertartás főpróbájáról érkeznek az érseki palota reprezentatív díszudvarára, ahol egy kávéházi asztalnál mesélnek az életükről, hivatásukról. A hat végzős növendék közül négyen az Egri Főegyházmegye, ketten a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye papjai lesznek. A negyedik évfolyam óta együtt vannak. Közben fotós kollégám fényképeket készít róluk, jól látszik, hogy összezsírozódtak a közös készüllet során. Kirándulások, biciklitúrák, focizás, közös sütizés, kávézás és sok-sok beszélgetés van már mögöttük. Valamilyen formában szinte mindannyian kötődnek egy-egy másik országhoz is, és valamennyien sajátos szintet hoztak a közösségbe.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Foto: Lambert Attila

Intenzív tanulási folyamat volt

Tornya Erika
Sacré Coeur-nővér
helyzetértékelése
a járvány után
9. oldal

A készüllet folytatódik

A Nemzetközi
Eucharisztikus
Kongresszus
újratervezése
11. oldal

Lehetsz fáradt

Hét mentálhigiénés ötlet
az idei nyárra
12. oldal

Pro Ecclesia Hungariae díjat kapott Kozma Imre

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Pro Ecclesia Hungariae díjat adományozott Kozma Imre irgalmasrendi szerzetesnek, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnökének. A kitiüntetést a testület nevében Veres András, az MKPK elnöke adta át június 18-án.

A püspöki konferencia a díjjal elismerését fejezte ki azért a szolgálatért, amelyet Kozma Imre a Katolikus Egyházért és a rászorulóért végzett. Az ünnepségen Tóth Tamás, a testület titkára is jelen volt. Imre atyát a díj átvételére néhány munkatársa is elkísérte.

Az eseményen részt vett Máltai Lovagrend képviselője irgalmasrendi szerzetestársa, a rend novíciusa, valamint a

(Folytatás a 2. oldalon.)

„Erősödnünk kell elengedni tudásban”

Beszélgetés Elekes Szende pszichológussal

Elekes Szende pszichológust, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola oktatóját a járványidőszak lelki hatásairól: kínjairól és ajándékairól kérdeztük.

Ön hogyan élte meg a járványidőszakot?

– A „szükségállapot” kihirdetése bennem és a szűkebb-tágabb családkban is szorongást és félelmet keltett. Nagy szerencsénk volt, hogy közvetlenül utána még el tudtunk menni

egy csendes lelkigyakorlatra a férjemmel, és emiatt letettük a telefonunkat, megszabadultunk a hírriadattól, ami korábban valósággal beszippantotta a tudatunkat. Így sikerült két lépés távolságot venniünk az eseményektől, és közben elhatároznunk, hogy ezt a továbbiakban is meg fogjuk tartani. A lelkigyakorlaton megtanultunk bizalommal, egy picit Isten szemével tekinteni a járványra és az előttünk álló, bizonytalan időszakra, amiről akkor még azt sem tudhattuk, meddig tart majd.

(Folytatás a 8. oldalon.)

Egy nyelvet beszélünk

Interjú Vajda Norberttel

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Vajda Norbertet bízta meg a Katolikus Szeretetszolgálat vezetésével. A szakembert a szervezet munkájáról, feladatairól kérdeztük.

Hogyan került kapcsolatba a Katolikus Szeretetszolgálattal?

– 2015-ben kezdtem dolgozni a szeretetszolgálatnál, egy demenciával foglalkozó szakmai program révén. 2016-tól vagyok a szervezet szakmai igazgatója.

Milyen területet látnak el a szeretetszolgálat intézményei?

– A Katolikus Szeretetszolgálat fő profilja az idősoththonok működtetése. A telephelyekkel együtt tizenegy ilyen intézményünk van. Ezenkívül az ipolytölgyesi Szent Erzsébet Otthonban százötven súlyos, halmozott fogyatékkal élő embert gondozunk. Az otthon munkatársai szívvel-lélekkel dolgoznak. Munkájukat hazai és nemzetközi önkéntesek is támogatják, közülük ketten a Szent Erzsébet rózsája díjat vehették át tavaly Veres András püspök úrtól.

A csákvári Szent Vince Családok Átmeneti Otthona nemrég jött létre. Itt nehéz helyzetű, krízisbe került családokról gondoskodunk. Fontos hangsúlyozni, hogy az ide bekerült családok nemcsak lakhatási lehetőséget kapnak, hanem magas szakmai színvonalú ellátást is.

(Folytatás az 5. oldalon.)

Életünk legsötétebb perceiben is találkozhatunk Istennel!

Június 10-én délelőtt a Szentatya folytatta az imádság témájának szentelt katekézissorozatát. E hatodik alkalommal Jákob imájáról elmélkedett: a magabiztos, Isten-nel harcoló Jákobban mi is magunkra ismerhetünk. Éle-tünk sötét szakaszaiban, amikor nem látjuk Isten arcát, de mégis vállaljuk a küzdelmet, életmegújító isteni ál-dást kaphatunk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Folytatjuk katekézisünket az ima témájáról. A Teremtés könyve távoli korokban élő férfiak és nők története in keresztül olyan eseményeket mesél el, amelyekben saját életünkre ismerhetünk. A pátriárkákról szóló elbeszélésciklusban egy olyan ember életéről is hallunk, aki ravaszságát tartotta legfontosabb tulajdonságának: ő Jákob. A bibliai történet beszámol arról, milyen nehéz kapcsolat fűzi Jákobot testvéréhez, Ézsauhoz. Kiskoruktól kezdve versengenek egymással, és később sem fognak felhagyni ezzel. Jákob a másodszülött – ők ketten ikerrek voltak –, de megtévesztéssel sikerül megszereznie apjától, Izsáktól az áldást, és így megkaparinthatja az elsőszülöttségi jogot (vö. Ter 25,19–34). Ez csak az első a trükkök hosszú sorában, amelyekre ez az ügyeskedő ember képes. A „Jákob” név is olyan emberre utal, aki furfangosan él.

Kénytelen messzire menekülni testvérétől, de minden vállalkozását siker koronázza.

Ügyesen üzletel: jól meggazdagodik, hatalmas nyáj tulajdonosává válik. Konokságával és kitartásával sikerül feleségül vennie Lában legszebb lányát, akibe igazán szerelmes volt. Jákob – úgy mondanánk modern megfogalmazásban – „önerejéből” felemelkedett” ember, aki rátermettségével, agyafúrtságával mindent meg tud szerezni, amit csak akar. De hiányzik belőle valami. Nincs élő kapcsolata a gyökereivel.

Egy nap honvágy ébred benne; visszavágyódik egykori otthonába, ahol még Ézsau, a testvére lakik, akivel mindig meglehetősen rossz kapcsolatban volt. Jákob elindul, és egy nagyszámú karavánnal – emberekkel, állatokkal – hosszú utat tesz meg, mígnem elérkezik az utolsó állomáshelyhez, a Jabbok-patakhöz. Itt a Teremtés könyvének egyik igen emlékezetes oldalát olvashatjuk el (vö. Ter 32,23–33). Elmondja, hogy a pátriárka, miután a vele lévő összes embert és állatot – melyek sokan voltak – átkísérte a patakon, egyedül marad az idegen oldalon. És azon

gondolkodik, mi vár rá másnap. Hogyan fogadja majd Ézsau, a testvére, akitől ellopta az elsőszülöttséget? Csak úgy kavarnak a gondolatok Jákob fejében. És miközben besötétedik, hirtelen megragadja egy idegen, és harcolni kezd vele. A katekizmus ezt így magyarázza: „Az Egyház spirituális hagyománya ebben az elbeszélésben az imádságnak mint a hit harcának és a kitartás győzelmének a szimbólumát látta” (KEK 2573).

Jákob egész éjjel harcolt, sosem engedve el ellenfelét. Végül veszített: rivalisa az üldö-génél sújtott le rá, és attól kezdve egész életére sánta lett. Ez a titokzatos birkózó megkérdezi a pátriárka nevét, majd azt mondja neki: „Ezentúl ne Jákobnak hívjanak, hanem Izraelnek, mivel megküzdél Istennel és az emberekkel, és győzedelmeskedtél” (Ter 32,29). Mintha azt mondaná: „Nem leszel többé sántikálva járó férfi, hanem egyenesen fogsz járni. Megváltoztatja a nevét, megváltoztatja az életét, megváltoztatja a magatartását. Izraelnek hívjanak! Aztán Jákob is kér a másiktól: „Áruld el a nevedet.” Ő azonban nem árulja el, helyette inkább megáldja. Jákob pedig rájön, hogy „szemtől szemben” találkozott Istennel (vö. Ter 32,30–31).

Küzdelem Istennel: az ima egyik metaforája. Más alka-

lommal Jákob képes párbeszédet folytatni Istennel, barátságos és közeli jelenlétként érzi őt. De azon az éjszakán, hosszú ideig tartó küzdelem után, melyben majdnem életét veszti, a pátriárka megváltozik. Névváltozás, életmód-

változás, személyiségváltozás történik: valóban megváltozik. Most az egyszer nem ura a helyzetnek – ravaszsága nem segít –, többé már nem a stratéga és a mindent kiszámító ember. Isten visszavezeti ahhoz az igazsághoz, hogy ő is csak egy halandó, aki retteg és fél, Jákob ugyanis félt, amikor harcolt. Ez egyszer Jákob nem tud mást Isten elé vinni, csak a törekénységét és a tehetetlenségét, de persze a bűneit is.

És ez az a Jákob, aki megkapja Istentől az áldást, amellyel besántikál az ígéret földjére: sebezhető és megsebzett, de új szíve van. Egyszer hallottam, hogy egy öreg – derék ember, jó keresztény, de bűnös, aki nagyon bízott Is-

maga korlátai, hogy bűnös, aki irgalomra szorul, és így megmentette.

Mindannyiunknak van találkozója éjjel Istennel, életünk éjszakájában, életünk sok éjszakájában: amikor sötétség telepszik ránk, amikor bűnösnek vagy teljesen tanácstalannak érezzük magunkat. Ekkor mindig találkozhatunk Istennel. Ő meglep bennünket, amikor nem is számítunk rá, amikor valóban egyedül találjuk magunkat. Azon az éjszakán, az ismeretlen ellen harcolva tudatára ébredünk, hogy csak szegény emberek vagyunk – hadd mondjam úgy: „szegény nyomorultak” –, de épp akkor, amikor „szegény nyomorultak” érezzük magunkat, nem kell félnünk: mert abban a pillanatban Isten új nevet fog adni nekünk, mely magában foglalja egész életünk értelmét. Megváltoztatja a szívünket, és megadja nekünk azt az áldást, amely azoknak van fenntartva, akik változtatni hagyják magukat általa.

Ez egy szép meghívás: hagyjuk, hogy Istenünk megváltoztasson bennünket. Ő tudja, hogyan kell csinálni, mert mindannyiunkat ismer. „Uram, te ismersz engem”, mondhatjuk mindannyian. „Uram, te ismersz engem. Változtass meg!”

Fordította: Tózsér Endre SP

Pro Ecclesia Hungariae díjat kapott Kozma Imre

(Folytatás az 1. oldalról.)

Az ünnepségre egy későbbi, Kozma Imre nyolcvanadik születésnapjához közeli időpontban került sor, azután, hogy enyhültek a járványveszély miatti korlátozások. A püspöki konferencia tavaszi ülését, amelyen a díj odaítéléséről döntöttek, még a

plébánia már nagy számban fogadott be keletnémeteket. Akkor derült ki számára, hogy középiskolai tanulmányaikat mindketten a győri bencésnekél végezték. Veres András mosolyogva mondta: „Büszke voltam iskolánk öregdiákjára, de akkor még nem gondoltam, hogy egyszer majd a szülőföldje püspöke is le-

ták azokat a mély hittel átítatott tanácsokat, amelyeket még a nagyszüleitől kapott. A győri bencés gimnáziumban érettségizett, majd papi szemináriumba jelentkezett. Ez a döntés 1958-ban komoly elkötelezettséget jelentett. A papi hivatást választó fiatalok ekkoriban ugyanis biztosan számíthattak arra, hogy az Államvédelmi Hatóság üldözni fogja őket.

1963 júniusában szentelték pappá. Első állomáshelyén, Tát-Dorogbányán, kápláni szolgálata kezdetén csupán egyetlen gyermek járt az általa tartott hittanórára, másfél év elteltével azonban már száznál is többen voltak. Ekkor, 1965-ben a csoportot feloszlatták, Kozma Imrét pedig áthelyezték. 1968-ig káplán volt a zugligeti Szent Család-plébánián. 1968 és 1977 között Budapesten, a Ferenciek terén álló Alkantarai Szent Péter-templomban szolgált. Prédikációi és miséi alkalmával zsúfolásig megtelt a templom felnőtt fiatalokkal. Imre atyát ezekben az években többször előállították és kihallgatták, hallgatóságának több tagját meghurcolták, és kizárták az egyetemről.

1977-ben szolgálati helye ismét a zugligeti Szent Család-templom lett. Életének régi-új állomására azzal a szándékkal érkezett, hogy olyan közösséget épít, amely a templom falai közül kilépve a mindennapokban éli meg a kereszténységét. A plébánián a hittanra járóknak segítő feladatokat kellett vállalniuk. Ahogyan ő fogalmazott: a keresztény élet nem elmélet, hanem gyakorlat; segíteni nem akkor kell, amikor készen állunk, hanem amikor szükség van rá. A templomi közösség folyamatosan növekedett, és az évek során a későbbi Magyar Máltai Szeretetszolgálat bölcsőjévé vált. A karitatív szervezet 1989. február 4-én jött létre.

Ugyanebben az évben, augusztus 14-én a zugligeti templom udvarán megnyitották az első menekülttábor az addig utcákon, parkokban éjszakai keletnémet családok előtt. Ezzel kezdetét vette az akkori Európa legnagyobb humanitárius akciója, melynek keretében 48 600 menekültől gondoskodtak. A romániai forradalom után nemzetközi segélyszállítmányokat juttattak a határ túloldalára, a délszláv háborúban menekültek ezreinek nyújtottak segítséget. Az alapítása óta eltelt három évtizedben a Kozma Imre irányítása alatt álló Magyar Máltai Szeretetszolgálat az ország egyik meghatározó karitatív szervezetévé vált, amely több mint 230 intézményében napi 13 ezer rászoruló emberről gondoskodik. Kozma Imre alkotómunkáját mindvégig a zugligeti tábor kapujára írt jelszavak jellemezték: A kapunk nyitva, szívünk még inkább.”

Kozma Imre atya 1997-ben, 57 évesen belépett a Betegápoló Irgalmasrendbe, amelynek magyarországi vezetőjeként az évek során új élettel töltötte meg a rend fenntartásába visszakerült kórházakat Budapesten, Vácon és Pécsen.

Tevékenységét több mint harminc alkalommal ismerték el. 2003-ban a Magyar Köztársaság középkeresztje kitüntetéssel vehette át, 2005-ben Prima Primissima díjat kapott, 2007-ben a főváros díszpolgára lett. 2010-ben a Francia Köztársaság Becsületrendjével tüntették ki, 2016-ban Európai Polgár díjat kapott. 2020. június 10-én a Magyar Érdemrend középkeresztjével a csillaggal kitüntetéssel tüntették át.

Imre atya szavai, amelyek elkötelezettségét tükrözik, mindnyájunknak utat mutathatnak:

„Ha Jézus a mérce, aki önmagánál jobban szeretett minket, akkor

rájövünk arra, hogy milyen szép is az élet, minden áldozatot megér, és erre minden ember érdemes.”

Kozma Imre a Pro Ecclesia Hungariae díj átvétele után néhány szóval megköszönte az elismerést. Mint mondta, reméli, hogy a magyarság szolgálatával az Egyház fontos feladatát sikerült megmutatnia az embereknek. Soha nem tudta elfogadni azt, ami akadályozta papi küldetését, melyet már apró gyermekkorától kiváló papok élesztgettek benne. Hivatása kialakulásában a papok mellett nagyapjának is szerepe volt, aki megtanította arra, hogy az emberi élet nem a miénk, ezért az emberek szolgálatában oda kell ajándékoznunk másoknak.

Így lett Kozma Imre pap, és így találta meg végül a Magyar Máltai Szeretetszolgálatot, valamint a Betegápoló Irgalmasrendet. Hangsúlyozta: a szíve egyik fele a máltaiaké, a másik az irgalmasoké. Sajátos találkozás ez, hiszen mindkettő célja a betegek és a rászorulóak segítése, mégpedig úgy, hogy a keresztények küldetését a templom falain kívülre viszik el. Így érte el Kozma Imre az önmaga elé kitűzött célt, amelynek lényege az, hogy nekünk a világban van a helyünk, ott kell kovászsként élnünk.

Imre atya végül megköszönte, hogy a Magyar Katolikus Egyház vezetői figyelemmel kísérik és értékelik azt a szolgálatot, amit a Magyar Máltai Szeretetszolgálat és a Betegápoló Irgalmasrend az Egyház küldetéséeként a nemzet javára végez az országban. „Sokan vagyunk ebben a nagy csapatban, akik ezeket a jó ügyeket szolgáljuk, nekik is jár érte a köszönet” – mondta végezetül Kozma Imre.

**Bókay László
Fotó: Lambert Attila**

veszélyhelyzet idején tartották, az internet segítségével.

Veres András püspök a díjazott életét és munkásságát ismertető köszöntés előtt úgy fogalmazott: a Kozma Imre munkásságát elismerő kitüntetéssel az MKPK szeretné felhívni a figyelmet arra, hogy vannak közöttünk elkötelezett emberek, akiket a példaképünknek tekinthetünk. A püspöki konferencia elnöke beszámolt egy Imre atyával kapcsolatos személyes élményéről is. Mint mondta, abban az időben ismerte meg a díjazottat, amikor a zugligeti

szek.” Az MKPK elnöke hangsúlyozta: nagyon fontos, hogy az Imre atya által végzett szolgálatokra felhívjuk a figyelmet, hiszen mindannyiunknak ezt az utat kell járnunk a magunk módján.

A díj ünnepélyes átadása előtt a következő méltatás hangzott el:

Kozma Imre 1940. június 4-én Győrzámolyban született. Édesapja korai halála miatt a gyermekkorát a nagyszülei házában töltötte. Ez az időszak hozzájárult gyakorlatias világlképének kialakulásához. Hittanos tanítványai később gyakran hallhat-

Választ kapni Istentől

Bemutatjuk az Egri Főegyházmegye újmisési papjait

(Folytatás az 1. oldalról.)

Barta Márton István – Imádkozó pap szeretnék lenni

Barta Márton 2010-ben kezdte meg tanulmányait az egri szemináriumban – belépett, elment, aztán visz-

Fontos számomra a közösségépítés; az, hogy a plébánia olyan hely legyen, ahova az emberek bármikor bejöhettek, mert szeretettel fogadják őket

szatért. Az esztergomi ferenceseknél végzett, és 18 évesen mondott igent a papságra. Még gyerekként – 12–13 évesen – ébredt fel benne Isten szolgálatának vágya, és vitte az érettségi után Egerbe. Két év tanulás után azonban elbizonytalanodott, a hivatása megkérdőjeleződött benne. Viszszatért a szülőfalujába, Mádra. Egészen más életet kezdett élni. Fizikai munkát végzett, nehézgépkézelnőnek és biztonsági őrneke tanult, élte a fiatalok bulis életét, és szerelmes lett. A hite háttérbe szorult az életében. „Ma már tudom, hogy 18 évesen nagyon gyermeketeg fejfel indultam el a papság felé. Bele kellett kószolnom a fizikai munkába” – tekint ma vissza arra a négy évre, amelyet Istentől eltávolodva élt. Valami azonban mindvégig ott motoszkált benne, és hívta vissza a papi pályára. 2015 nyarán tartotta a gimnáziumi osztálya az első érettségi találkozóját. Márton meglátogatta a szemináriumban Szabó József spirituálist, és megbeszélte vele egy személyesen vezetett lelki gyakorlatot. Ezzel kanyarodott vissza a korábbi útjára. Egy éven át még érlelődött benne a döntés, majd 2016-ban visszatért a szemináriumba. Beilleszkedett az új évfolyamába, és folytatta a négy évre megszakított tanulmányait. Diakónusi gyakorlatát Karcagon végezte, ahol megtapasztalta a szolgálat mindennapjait.

„Szeretnék imádkozó pap lenni, akinek lelki formálódását az imádság határozza meg, és aki a híveit is megtanítja az imádságos életre. Fontos számomra a közösségépítés, az, hogy a plébánia olyan hely legyen, ahova az emberek bármikor bejöhettek, mert szeretettel fogadják őket. Ezt üzenem a papi jelmondatommal is: »Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért.«”

Marosi Balázs – Jó papnak lenni

Marosi Balázs is sajátos színt vitt az egri szeminárium közösségébe. A Kárpát-medence legkeletibb magyar többségű városa, Kézdivásárhely szülőtte. Olyan egyházközségben nevelkedett, ahol az utóbbi években már ő a harmadik, aki újmisést mutat be, és egyike annak a 25 papnak, akik innen indultak. Balázs úgy véli, a hivatások magasabb száma itt egy-

részt azzal magyarázható, hogy szülőföldjén a szegénység és a kiszolgáltatottság miatt az emberek Istenre hagyatkoznak, és mindenért hálát adnak. Balázsék családjának mindennapjait is teljesen áthatotta a hit. „Mi, fiúk csapatostul jártunk ministrálni, sokszor naponta két misére is, és ha a szertartás ütközött egy-egy iskolai programmal, a misét válasz-

A pálya, amelyre mindig vágyott, most megnyílt előtte. Papi jelmondata gyermekkorának kedvenc zsoltárát idézi. Emlékeztet a kezdetre, amelyet ma már az ifjúvá érett ember bölcsessége egészít ki: „Íme eljövök, Uram, hogy teljesítsem azt, amit kívánsz. Legyen meg a te akaratod.”

Nagy Ferenc – A szeretetben nincs félelem

„A szentelésemre a szüleim és a rokonaim mellett válogatott csapat érkezik Sárospatakról, a diakónusi helyemről. Egerből a szalézi oratóriumból is hívtam ismerősöket, és el-

Nemegyszer jobban vártam az adventet, mint a Jézuskától az ajándékot

jönnek a szemináriumi barátaim, a munkatársaim is.” Az előkészületekről így ad képet a szlovákiai Bodrogközből, Nagykövesdről származó Nagy Ferenc.

Óvodáskorától ministrált, és már gyerekként gyakran gondolt a papságra. Vallásos családban nőtt fel, ahol sokat imádkoztak együtt. „Nemegyszer jobban vártam az adventet, mint a Jézuskától az ajándékot” – meséli, milyen meghittek voltak az esték, amikor a szüleivel, a testvéreivel és a rokonokkal körbeülték az asztalt, és az adventi koszorú körül imádkoztak.

„A Jóisten hívását már korán meghallottam, de úgy gondoltam,

Íme eljövök Uram, hogy teljesítsem azt, amit kívánsz. Legyen meg a te akaratod

gében. Az életüket látva megerősödtem abban, hogy Istent szeretni jó, és jó papnak lenni.” Balázs jelentkezett az egri szemináriumba, és tanulás-sal, lelki felkészüléssel töltötte az elmúlt hat évet. „A szeminárium továbbvitt ezen az úton. Szellemiekben és lelkiekben megerősödve mentem diakónusgyakorlatra Miskolc-Diósgyőr plébániájára. Egy élő és nagy lélekszámú egyházközség életébe tekinthettem be.”

nem nekem való ez a pálya. Elhalkítottam magamban Isten hangját. A gasztronómia érdekelt.” Ezért vendéglátóipari iskolába jelentkezett; arra gondolva, ez jó választás, hiszen enniük mindig kell az embereknek. „De az a hang ott maradt a lelkemben, és egy idő után már nem hallgattam el. Barátkoztam a papság gondolatával. Segítségemre volt ebben a plébánosom, Böör Roland, akivel sokat beszélgettünk és imádkoz-

tunk. A liturgiáról is egyre több mindent tanított, odafigyelt rám, kegyhelyekre vitt el. Végül az érettségi és a szakmunkás-bizonyítvány megszerzése után jelentkeztem papnövendéknek.”

Ferenc mehetett volna a kassai szemináriumba is, egyházmegyéje magyar papjai szerették volna, ha ezt az utat választja. A vidék, ahol felnőtt, színmagyar volt. A hétköznapi szlovák nyelvvel elboldogult ugyan, de a liturgia, az imádság szavai mindig magyarul jöttek az ajkára. Az álma az volt, hogy a magyar határtól alig néhány kilométerre fekvő szülőfalujából Egerbe megy tanulni. Azért mégis tett egy próbát: jelentkezett a kassai szemináriumba. A spirituális azonban úgy látta, a

ahol megkezdik szemináriumi tanulmányait. Köztük volt a brazil származású Thiago Costa is, aki Magyarországra kapott küldetést. Országunkról Forma–1-rajongóként a Hungaroring kapcsán hallott először. A nyelvtanulást Miskolcon kezdte meg, majd egy évvel később Egerbe került papnövendéknek. Itt működik ugyanis a Neokatekumenális Út szemináriuma, a Redemptoris Mater Missziós Szeminárium. Papnövendékei itt élnek nemzetközi közösségben, és mindannyian az Egri Papnevelő Intézetben folytatják tanulmányaikat. A szentelésük után szolgálatuk első öt évéről az egyházmegye dönt, a lelkeségi mozgalom papjai utána vállalhatnak missziót másutt.

Thiago számára munkás évek kezdődtek Magyarországon. Más nyelv, más kultúra. „Eleinte a nyelvi nehézségek, később a honvágy és családi gondok miatt szerettem volna máshová menni. De végül maradtam. A családomat átsegítette a bajokon a Jóisten és a brazil közösség, én pedig megszoktam és megszerettem itt, most már nagyon jól érzem magam Magyarországon” – tekint vissza az eltelt időszakra.

Négyévesen került a lelkeségi mozgalom közösségébe. Szülei házassága mély válságba került; a válás szélén álltak, amikor egy rokonuk tanácsára megismerkedtek a Neokatekumenális Úttal. Így menekült meg a házasságuk, és Thiago életében így váltak meghatározóvá az erős keresztény alapok. 29 éves volt, amikor a közösség egyik szokásos lelkigyakorlatán elhangzott a kateketa kérdése: Ki érzi úgy, hogy Isten papnak hívja? Thiago ekkor felállt, és kimondta az igent Isten hívására. „Már elvégeztem az egyetemet, egy kórház gazdasági irányításában vettem részt. Volt pénzem, támogatni tudtam a szüleimet, akik szellemi

Azzal foglalkoztam, amivel akartam, de soha nem volt bennem ilyen boldogság, mint most

közösségi tapasztalatot és sok barátot szerzett a szemináriumi évek alatt. A Sárospatakon töltött diakónusi gyakorlat során betekintést nyert a papi szolgálat mindennapjaiba. Sokat jelentett számára, hogy a plébánosa rábízta az ájtatosságok vezetését, kipróbálhatta magát az igehirdetésben, bejárt az iskolába, beült a diákok közé a padba, és beszélgetett a tanárokkal is. Papi jelmondata „A szeretetben nincs félelem.” (1Jn 4,18)

Thiago Costa – Közel az emberekhez

Porto San Giorgio városában 2011-ben közel háromszáz fiatal, a Neokatekumenális Út lelkeségi mozgalom tagjai várták, hogy megtudják azon száz ország egyikének a nevét,

sérült testvéremet ápolták. Azzal foglalkoztam, amivel akartam, de soha nem volt bennem ilyen boldogság, mint most.”

Thiago a szentelés előtti lelkigyakorlatnak még félelemmel vegyes aggodalommal kezdett neki. Mi lesz vele, hova helyezik? Kétségei azonban a szentelés idejére teljesen elmúltak, lélekben megerősödött. „Lelkesedéssel és örömmel kezdem el a szolgálatot” – mondja. A Magyarországon eltöltött évek alatt megismerte hazánk sajátosságait, a gondjainkat és a lehetőségeinket is. Szolgálatát gazdagítja a Neokatekumenális Út lelkesége és a közösséget jellemző szoros összetartozás, amelynek köszönhetően a pap közvetlen közelről láthatja az emberek életét.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

A BIBLIA ÜZENETE

A tanítványságról

Mt 10,37–42

A család és különösen a szülők iránti tisztelet nagyon fontos volt a zsidóság életében. A legfőbb kötelességek közé tartozott a megtartása.

Nagyon komoly súlyuk van azoknak a szavaknak, amelyeket a tanítványainak mondott Jézus. Ugyanis arra hívja fel a figyelmet, hogy őt jobban kell szeretni, mint a hozzátartozóinkat. Ezzel a kijelentéssel ugyanakkor saját önazonosságát is feltárja a tanítványok előtt, vagyis hogy ő Isten. Természetesen a szavai nem arról szólnak, hogy utálnunk kellene rokonainkat a földi életünk során, hanem rámutat az értékek sorrendjére. Mert ha Istent valóban mindenekfelett szeretjük, akkor leszünk képesek az embert egészségesen és igaz szeretettel szeretni, vagyis se nem kevésbé, mint szükséges lenne, se nem túlzásokba esve, ami adott esetben néha még rosszabb, mint a közömbösség. Ha valaki Jézus tanítványa, akkor egyre jobb férj, feleség, édesapa, édesanya, gyermek, testvér lesz. Vagyis Jézus tanítványa úgy fog szeretni másokat, mint saját magát. A felebaráti szeretet, amelyre Jézus meghív bennünket, túlmutat a családokon. De ezt csak azok értik meg, akiket az evangélium szelleme irányít, és így Isten küldöttei. Azzal, hogy mások iránt is megnyílnak, segíti őket abban, hogy a családjuk iránt is odaadóbbak legyenek, de fordítva is. A családi kötelék erősítése alkalmasabbá tesz bennünket arra, hogy mások iránt is nyitottabbak legyünk.

A tanítványok, mint küldöttek, Urukat képviselik. Tehát maga az Úr küldi őket, nem csupán magánakcióról van szó. A próféták is Is-

ten akaratát képviselték, tehát ha befogadták őket, akkor magát Istent fogadták be. A próféta és a tanítvány azért mondható igaznak, mert beengedte az életébe Istent. Tehát nem az a fontos a keresztény ember életében, hogy igaza legyen, hanem hogy igaz legyen. Aki igaz, az hű Istenhez. Ez azzal jár, hogy üldöztetés, veszteség, küzdelem is éri őket a küldetésük során. De ez nem gyengíti őket, hanem éppen ellenkezőleg. Az üldöztetés vagy bármi veszteség erőforrássá tud válni az életünkben, ha megtaláljuk az értelmét. Ha már változtatni nem lehetséges, elfogadjuk és más szemszögből szemléljük a velünk történeteket, legyen az üldöztetés vagy bármilyen más megpróbáltatás. Megnézzük, hogy mit tudunk tanulni ebből. Nem elnyomjuk, hanem elfogadjuk, hogy ezek életünk végéig jelen lesznek, és van bátorságunk megnézni, hogyan tudunk építkezni ebből. Ez is a tanítványságunkhoz tartozik, hiszen éppen a mostani evangéliumban mondja Jézus: „Aki nem veszi föl a keresztjét, és nem követ engem, nem követi hozzám. Aki megtalálja életét, elveszíti, de aki értem elveszíti életét, megtalálja.”

Amíg testben élünk, addig tudomásul kell vennünk Jézus üzenetét, és fogadjuk el a meghívását. S attól kezdve a belé vetett hittel éljük meg tanítványságunkat abban a környezetben, helyzetben, ahová a gondviselés helyezett bennünket.

„Testtel élni, de nem rabjaként a testnek, mert vele lenni nem annyi, mint érte” (William Blake).

Bátor Botond OSPPE

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A bűnöktől szabadon élni

„A bűnök feneketlen mélysége körülvelt engem (...). Uralkodó (...), ments meg engem” – énekeljük a 3. hangú kánonban. Emberi tapasztalatunk éppen úgy igazolja, mint a Szentírás tanúsága, hogy valóban körülvesz bennünket a kísértés, és maga a bűn is. Nem tudjuk elkerülni. De végső menedékünk Megváltónk, aki megszabadít tőle. Ahogy megszabadította a betegség gyötrő bilincsétől a százados szolgáját is, amint az evangélium írja (Mt 8,5–13). Az apostoli szakasz pedig részletesen beszél a bűn szolgátságáról, a miatta való szégyenkezésről, és végső célunkról, az örök életéről (Róm 6,18–23). Irányítsuk figyelmünket most ezekre a szempontokra!

Először azt látjuk, hogy Szent Pál apostol szembeállítja egymással az igazság és a bűn szolgálatát. Ő is megtapasztalta, milyen fontos küzdeni a bűn ellen, és milyen rossz a bűnnek szolgálni (Róm 7,20). Sajnos a mi életünkben is jelen van „a tisztátalanság és gonoszság szolgálata” (Róm 6,19). Bár szerencsére nem mindig a halálos bűn szintjén, de jelen van, minden olyan megnyilvánulásunkban, amely a szeretet törvénye és az isteni igazság ellen való. Ezért komolyan kell vennünk sztihiránk figyelemztetését: „Gondolataim tisztátalanok, ajkaim családok, cselekedeteim gonoszok”, és kérnünk a szabadulást ezekből. Nem szabad behódolnunk a bűn hazugságának (hogy nekem nincs is bűnöm), hanem inkább kérnünk kell a szolgaságából való szabadulást. Hiszen az igazság tud megszabadítani bennünket ezekről (Jn 8,32).

JÚNIUS 28., ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP (Szent Iréneusz püspök és vértanú, Irén, Loretta) – 2Kir 4,8–11.14–16a (Isten megjutalmazza a sunemi asszonyt, aki segíti az Isten embe-
rét.) – Róm 6,3–4.8–11 (A keresztségben eltemetkeztiünk Krisztussal együtt a halálba, hogy új életre keljünk.) – Mt 10,37–42 (Aki a keresztfőt föl nem veszi, nem méltó hozzám. Aki titeket befogad, engem fogad be.) – Zsolozsma: I. zsoltárhét – Énekrend: Ho 257 – ÉE 587, Ho 257 – ÉE 154, Ho 109 – ÉE 595, Ho 152 – ÉE 190.

JÚNIUS 29., HÉTFŐ – SZENT PÉTER ÉS PÁL APOSTOLOK FŐÜNNEPE – Vigilia mise: ApCsel 3,1–10 (Azt adom neked, amim van: a Názáreti Jézus nevében kelj fel, és járj!) – Gal 1,11–20 (Isten kinyilatkoztatta bennem Fiát, hogy hirdessem a pogányoknak.) –

delem valóban gyümölcsöt terem, mégpedig a megszentelődés gyümölcsét. Ha levetjük a bűnt, ha a bűnbocsánat szentségében megtisztulunk, kegyelmi állapotba kerülünk. Csak így haladhatunk az örök élet boldogsága felé, és csak így tudjuk elkerülni, hogy „az ítélet feltámadása” (Jn 5,29) legyen az osztályrészünk. Milyen jó volna, ha mindenki tudná, hogy az ember végső célja az örök élet és annak boldogsága! Biztos, hogy gyökeresen megváltozna a világ, egészen másképp élnének az emberek, nemcsak a „carpe diem”, az élet gyönyöreinek felelőtlen habzsolása vezérelné őket. Próbáljuk meg legalább mi komolyan venni a végső célunkat!

Előttünk a lehetőség, hogy tisztá lelkiismerettel, „Isten fiainak dicsőséges” szabadságában éljünk (Róm 8,21). Miért ne törekednénk erre?

Ivancsó István

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

Fekete

Egy életünk van. Ragaszkodunk hozzá, ahogyan ragaszkodunk szeretteink, barátaink életéhez is. Az elmúlás visszavonhatatlansága miatti fájdalom és rémület minden ember osztályrészre. Ezzel számolni, szembenézni életutunk egyik legfontosabb feladata újra meg újra. A rettenetből és a fájdalomból hitünk és reményünk szerint a világosság és a béke felé vezet az út. A feltámadás fénye fokozatosan ragyogja be a sír sötéttségét, és ehhez a fényhez többnyire nincs azonnali hozzáférésünk. A tagadás, a harag, az alkudozás, a szomorúság éjszakáján átvergődve jutunk el a világosságra: ilyen az emberi lélek. Ha elta-

gadjuk a gyász sötéttségét, annak reménytelenségét, hogy itt a földön örökre, végérvényesen el kell engednünk halandó hozzátartozóinkat, és bele kell törődnünk az irántuk tanúsított szeretetünk immár helyrehozhatatlan tökéletlenségébe, elvarratlanságaiba, ha rögtön derűt kényszerítünk magunkra, akkor a halál sebe nem forrhat be, nem gyógyulhat bennünk. A *menyország* szó, az Isten országával való biztatás nem habkönnyű vigasztalás, a gyászolóknak könnyen odavethető szó, hanem közösen megküzdött reménység, fény az alagút végén.

Az Egyház régóta a fekete színt használja temetéskor,

gyászmiséken. Ez a szín az éjszaka színe. Az irányvesztettségé. A támpontok eltűnéséé. Éppen ezért segít átélni azt, amit a gyászolóknak át kell élniük. A gyász feketéje megengedi azt a szomorúságot, megtöretést, éjszakát, amelynek leple szeretteink távoztával elménkre, szívünkre borul. Szabad, hogy fájjon, kell, hogy fájjon, és fontos, hogy kiomoljanak azok a könnyek, amelyek idővel kimossák majd a szemünket, hogy észrevegyük: mi az az örök, Isten örökkévalóságához tartozó, ami sem elmúlt szeretteinkben, sem bennünk nem pusztulhat el.

Fehérvári Jákó OSB

A HÉT SZENTJE

Portugáliaiai Szent Erzsébet

Július 4.

II. Endre magyar király dédunokája, Árpád-házi Szent Erzsébet másodikfokú unokahúga, III. Péter aragóniai király és Konstanza (a szicíliai király leányának) gyermeke volt. A keresztségben 35 évvel korábban szentté avatott nagynénjéről, Erzsébetről kapta a nevét. 12 éves volt, amikor férjhez adták Déneshez, Portugália királyához. Két gyermekük született: Alfonz, aki követte apját a trónon, és Konstanz, akit később IV. Ferdinánd, Kasztília királyá vett feleségül.

Erzsébet mindenben névadó nagynénjét tekintette példaképének. Legendája szerint hasonló rózsacsoda történt vele, mint szent elődjével. A házassága politikai okból jött létre, és nem tette boldoggá. Dénes kicsapongó életet élt, több gyermeke is született házasságon kívül. Erzsébet azonban mindent türelemmel viselt; úgy imádkozott és vezekelt férje megtéréseért, mintha szerzetes lett volna. Képes volt a teljes megbocsátásra, és férje törvénytelen gyermekeit is anyai szeretettel nevelte.

Amikor utódlásra került a sor, Alfonz föllázadt, mert apja az egyik törvénytelen fiát részesítette előnyben vele szemben. Erzsébet igyekezett kibékíteni apát és fiát. Férje megne-

heztelt emiatt; azzal vádolta, hogy Alfonz pártjára állt, és száműzte egy faluba. Később azonban belátta tévedését, és kiengesztelte az aszszonyt. Amikor Dénes súlyos beteg lett, Erzsébet végig mellette volt, és szeretettel ápolta: nem engedte át másnak a szolgálatot. És végül hatására a férje 1325-ben Istennel kibékülve halt meg.

Özvegyen maradvá teljesen az irgalmasság cselekedeteinek szentelte életét. Vagyonát és ékszereit eladta, árukat pedig szétosztotta a szegények és a kolostorok között. Belépett a ferences harmadrendbe, és zarándoklatokra indult. Gyalog ment el

Szent Jakab sírjához Compostelába, majd visszavonult Coimbrába, az általa alapított klarissza kolostorba. Szerzetesi fogadalmat csak a halálos ágyán tett, hogy a jótékonyágban ne akadályozza a szegénységi fogadalom.

A kolostort utóljára akkor hagyta el, amikor békét közvetíteni ment a fia, IV. Alfonz és a veje, Kasztíliai Ferdinánd között. Estremozba érve magas láza lett; ott is halt meg, lánya és menyje karjai között. Holttestét Coimbrába viték. Sírja hamarosan zarándokhellyé vált.

L. K.

A hét liturgiája

A év

Jn 21,15–19 (Legeltesd juhaimat! Legeltesd bárányaimat!) – Ünnepi mise: ApCsel 12,1–11 (Most már biztosan tudom, hogy az Úr szabadított ki Heródes kezéből.) – 2Tim 4,6–8.17–18 (Az Úr megszabadít engem minden gonosz cselvetéstől, és mennyei országába vezet.) – Mt 16,13–19 (Té Péter vagy, és én neked adom a mennyek országának kulcsait.) – Énekrend: Ho 211 – ÉE 646, Ho 211 –

ÉE 274, Ho 114 – ÉE 654, Ho 275 – ÉE 365.
JÚNIUS 30., KEDD – A római Egyház első szent vértanúinak emléknapja (Pál) – Ám 3,1–8; 4,11–12 – Mt 8,23–27.
JÚLIUS 1., SZERDA (Tihamér, Áron, Annamária) – Ám 5,14–15.21–24 – Mt 8,28–34.
JÚLIUS 2., CSÜTÖRTÖK – SZŰZ MÁRIA LATOGATÁSA ERZSÉBET-

NÉL (SARLÓS BOLDOGASZSZONY) ÜNNEPE (Ottó) – Szof 3,14–18 vagy Róm 12,9–16b – Lk 1,39–56.
JÚLIUS 3., PÉNTEK – SZENT TAMÁS APOSTOL ÜNNEPE (Kornél) – Ef 2,19–22 – Jn 20,24–29.
JÚLIUS 4., SZOMBAT – Portugáliaiai Szent Erzsébet emléknapja (Izabella) – Ám 9,11–15 – Mt 9,14–17.
JÚLIUS 5., ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP (Zaccaria Szent Antal Mária áldozópap, Emese, Sarolta, Filoména) – Zak 9,9–10 (Íme közeleg királyod.) – Róm 8,9.11–13 (Ha lélekkel elfojtjátok a test szerinti tetteket, élni fogtok.) – Mt 11,25–30 (Én szelíd vagyok és alázatos szívű – mondja az Úr.) – Zsolozsma: II. zsoltárhét – Énekrend: Ho 220 – ÉE 677, Ho 220 – ÉE 149, Ho 126 – ÉE 598, Ho 273 – ÉE 361.

Egy nyelvet beszélünk

Interjú Vajda Norberttel, a Katolikus Szeretetszolgálat új vezetőjével

(Folytatás az 1. oldalról.)

Abban szeretnénk segíteni őket, hogy újra felemelkedhessenek. Támogatjuk őket a munkakeresésben és a gyerekek iskoláztatásában is.

A bakonyszücsi Lelki Rehabilitációs Otthonban a daganatos és más tartós egészségkárosodással élő gyerekeken és felnőtteken, valamint a családjaikon segítünk. Ezt az intézményt Bakos-Tóth Márta klinikai szakpszichológus és Rajczi Pál plébános alapította harminc évvel ezelőtt; az otthont idén vette át a Katolikus Szeretetszolgálat. Ebben az intézményben az a szakmai munka elsődleges célja, hogy lehetőséget kínáljon a családnak a testi-lelki megpróbáltatások feldolgozására, és emellett új élményekkel támogassa a gyógyulást. Kiváló szakembereink mellett a gyönyörű természeti környezet és a hit ereje is hozzájárul a rehabilitációhoz.

Milyen nehézségekkel szembesültek a járvány alatt, és hogyan sikerült megoldani őket?

– Nagyon nehéz időszakon vagyunk túl. Egy egyházi intézmény esetében talán még nehezebben fogadják el a hozzátartozók, hogy nincs lehetőség a látogatásra. Nem tettünk és nem tehettünk kivételt. A papjainkra ugyanazok a szabályok vonatkoztak, mint mindenki másra: a bentlakók nem mehettek ki a településre misézni, és ők sem fogadhattak látogatókat.

Az elmúlt pár hónap sok ember számára tétlenséget jelentett, a mi intézményeink munkatársai viszont nagyon sokat dolgoztak. Egy demenciával élő ember gondozása amúgy sem egyszerű feladat, és különösen nehéz, ha teljes védőfelszerelésben kell ellátni. Gondoljuk el: az ápolási-gondozási munka fontos eleme az ismertség – lakóink akár évekig, évtizedekig élnek egyazon intézményben –, aminek része az is, hogy látják a róluk gondoskodók arcát, mosolyát. Egy demenciával küzdő ember számára az érintés is rendkívül fontos, mert gyakran csak ettől tud megnyugodni. A kötelező védőfelszerelés, a maszk és a kesztyű használata azonban mindezt lehetetlenné tette. A demenciában érintett emberek számára az idő értelmezése is gondot jelent, így azt sem tudtuk nekik elmondani, hogy ez az állapot meddig fog tartani.

A napokban több, nem vezető beosztású munkatársunkkal is beszéltem a tapasztalataikról. Mindegyikük arról számolt be, hogy óriási nehézségeken vannak túl. Nagyon odafigyeltek a szabályok, a higiénés előírások betartására. Hála Istennek sikeresen vettük az akadályokat.

A Katolikus Szeretetszolgálat idén hetvenéves. Mit emelne ki a történetéből?

– Ez a legrégebbi egyházi szociális szakmai szervezet. A kommunista diktatúra 1950-ben feloszlatta a szerzetesrendeket. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia azért hozta létre a szeretetszolgálatot, hogy gondoskodjon az ellátás nélkül maradt idős, beteg szerzetesekről és apácákról. A hetven év alatt a szeretetszolgálat több szociális intézmény működtetését is átvette. Elmondhatjuk, hogy az évtizedek során rendkívül nagy szakmai tudást és tapasztalatot halmoztunk fel.

Említtette a demencia kérdését. Mekkora probléma ez?

– Akkor, hogy nem is látjuk a nagyságát. Magyarországon feltehetően háromszázezer ember küzd demenciával, vagyis legalább egymillió embert érint, ha a családtagokat is beleszámoljuk. Száz évvel ezelőtt az átlagéletkor negyven év körül járt, most közelít a nyolcvan felé. Ez azt jelenti, hogy egyre több az olyan idős ember, akinek a szellemi képességei hanyatlásnak indultak. Ez nagyon nehéz helyzetet jelent a családtagoknak, hiszen az az ember, aki felnevelt, aki gondoskodott rólam, akitől tanácsot kérhettem, most a szemem láttára épül le, és talán már meg sem ismer engem. Az is előfordulhat, hogy ok nélkül agresszív, vagy éppen semmi nem felel meg neki. Sokáig nem beszélünk a demenciáról. Ennek a legfőbb oka az volt, hogy az érintettek rejtve éltek az életüket. Ez azért van így, mert a demenciával küzdő gyakran olyasmit is tesz, amivel nem tud mit kezdeni

„ Akár otthoni, akár intézményi ellátásról van szó, fontos, hogy megőrizzük a ránk bízottak emberi méltóságát. A demenciagondozással kapcsolatban öt év alatt nagyon sok mindent elértünk, többek között azt, hogy most már idehaza is többet foglalkoznak ezzel a kérdéssel, a média is kezdi felismerni a problémát.

a környezete. Ellátása egy idő után már huszonnégy órás szolgálatot igényel, így a gondozó családtag is könnyen elmagányosodik. Nagyon sok mindenre kell odafigyelnie, például másképpen kell kommunikálnia a gondozottjával. Akár otthoni, akár intézményi ellátásról van szó, fontos, hogy megőrizzük a ránk bízottak emberi méltóságát.

A demenciagondozással kapcsolatban öt év alatt nagyon sok mindent elértünk, többek között azt, hogy most már idehaza is többet foglalkoznak ezzel a kérdéssel, a média is kezdi felismerni a problémát.

Mi az INDA program célja?

– Az Interprofesszionális Demencia Alapprogram, amelyhez a Katolikus Szeretetszolgálat nyújtja a hátteret, most már a második üteméhez érkezett. A program két másik partnerével, a győri Egyesített Egészségügyi és Szociális Intézménnyel és a hajdúböszörményi Fazekas Gábor Idősek Otthonával együtt igyekszünk összefogni a demenciával kapcsolatos képzéseket és egyéb feladatokat.

Mi a szerepe az Alzheimer Cafénak?

– A betegségben érintettek és hozzátartozóik havonta találkoznak egy kávézóban, ahol a problémáikról beszélni tudnak. Legtöbbször egy szakértő tart előadást nekik, utána pedig lehetőség van arra is, hogy kérdéseket tegyenek fel. Lényeges, hogy a demencia interdiszciplináris probléma, vagyis egyetlen szakma képviselője nem tud mindent megválaszolni. Az egészségügyi és szociális kérdések mellett gyakran felmerülnek például jogi kérdések is, hiszen egy demenciával küzdő ember könnyen aláír olyasmit, amit más nem. Talán nem is gondolnánk, de tűzoltók is teljesen indokoltan tarthatnak előadást, mert ezekben a háztartásokban sokkal nagyobb a veszélye egy lakástűznek.

Miben segítenek a képzéseik?

– A demencia hosszan tartó leépülési folyamat. Fontos, hogy a hozzátartozók, akiket érint, fel legyenek készítelve, legyen ismeretük a

módszerekről. Az INDA program része az ingyenes Demencia Információs Órák (DIO) nevű képzés. Erre a demenciával élők hozzátartozói jöhetnek el. Itt olyan praktikus tanácsokat adunk, amelyek segítik a hozzátartozókat a konkrét problémák megoldásában. A betegség előrehaladtával az önállósági képesség jelentősen visszaesik, így egy bizonyos idő után az érintettek már olyan hétköznapi tevékenységekben is segítségre szorulnak, mint az étkezés vagy a tisztálkodás. A családtagoknak meg kell tanulniuk, hogy milyen esetben mi a legcélravezetőbb megoldás. Könyvekből és az internetről is sok mindent meg lehet tudni, de a DIO szakértői sokkal hatékonyabb módon tudnak segíteni; oly módon, hogy egy-egy témára koncentrálna pontos válaszokat adnak. A képzésre nem az intézményeinkben kerül sor, de a résztvevők számára elérhető munkatársainkon keresztül mégis egy-egy intézményünk biztosítja a településszintű szakmai háttérrel. Erre azért van szükség, hogy ha a hozzátartozónak valamilyen problémája adódik, legyen kihez fordulnia.

Képzéseikkel eszerint inkább a laikusokat szólítják meg?

– Nem feltétlenül, hiszen az INDA program első fázisában kifejezetten a szakembereknek igyekeztünk segíteni. Mi indítottuk el annak idején a demenciagondozó OKJ-s képzést. A területen dolgozók ezt elvégezve láthatták, hogy a demenciával küzdő ember ellátása milyen sok mindenben eltér az idősgondozástól. Ezt a képzést az évek alatt országszerte nagyon sokan elvégezték, ezáltal javult a demenciával élők ellátásának színvonala.

Van kifejezetten keresztény, esetleg katolikus módszer ezen a területen?

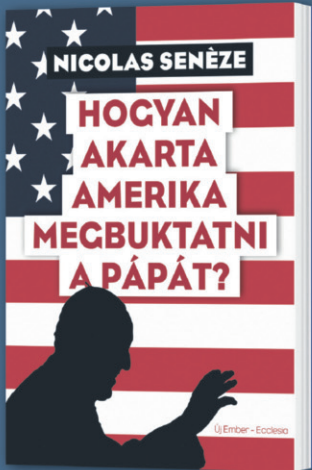
– A vallásnak a demenciával élők esetében van egy sajátos szerepe. Aki ezzel a problémával küzd, annak elsősorban a rövid távú emlékezete sérül. Egy szentmisén való részvétel azonban ismerős lehet neki, előhívhat régi emlékeket, így megnyugtathatja. A Katolikus Szeretetszolgálatnál egyébként nagyon fontosnak tartjuk, hogy munkatársaink, és azok, akik az intézményeinkben laktak, megélhessék a hitüket. A járvány okozta nehézségek elviselésében is nagy szerepe volt a munkatársaink hitének. Ezért is örülünk annak, hogy Burányi Roland atya személyében most már van saját lelki vezetőnk. A Katolikus Szeretetszolgálat olyan közösség, amelyben egy nyelvet beszélünk, és a szeretetteljes szolgálat minden munkatárs számára magától értetődő.

Baranyai Béla
Fotó: Merényi Zita

AZ ÚJ EMBER KÖNYVESBOLT ÚJDONSÁGA
Nicolas Senèze
HOGYAN AKARTA AMERIKA
MEGBUKTATNI A PÁPÁT?

1053 Budapest, Ferenciek tere 7–8. (Kárpátia-udvar)
Telefon: (06/1) 266-0845; webbolt: **bolt.ujember.hu**

Új karitátszközpontot áldottak meg Pécsen

A krízishelyzetbe került családokat, az önkéntesek képzését és a közösségfejlesztést is szolgálja a jövőben a Katolikus Karitás Pécs belvárosában felújított központja. A létesítményt Udvardy György érsek, pécsi apostoli kormányzó áldotta meg június 17-én.

A Katolikus Karitás regionális feladatellátását segítő koordinációs, képzési és önkéntesközpontot alakítottak ki egy meglévő épület felújításával Pécs belvárosában. A projekt megvalósulásával egyszerűbben, gyorsabban és szélesebb körben végezheti majd a karitás a szociális és a katasztrófahelyzeti tevékenységét, és várhatóan javulni fog az ellátás színvonala is.

A megújult központ ünnepélyes átadása június 17-én délután volt. Écsy Gábor, a Katolikus Karitás országos igazgatója megnyitóbeszédében hangsúlyozta: „Szeretet mellett szervezet és infrastruktúra is szükséges a segítségnyújtáshoz. Pécs szerepe egyházmegyei szinten is jelentős, és a város háttérbázisa az ormánsági felzárkóztatásnak is. A mostani fejlesztés az önkéntes munka koordinálása szempontjából is meghatározó. Reméljük, hogy sok örömet, változást, valós segítségnyújtást hoz ez a hely mindnyájunknak.”

A központ megnyitóján részt vett Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége, aki köszöntőjében Péter apostolra, a Pécsi Egyházmegye védőszentjére emlékeztetett, majd a *Szeretethimnusz*t idézte, arra figyelmeztetve, hogy ha a központ nem telik meg szeretettel, a munka is hiábavaló lesz.

Fontos, hogy a segítők is méltó munkakörülmények között végezhesék a feladatukat, mert akkor hatékonyabban tudnak dolgozni – hangsúlyozta Soltész Miklós egyházi és nemzeti kapcsolatokért felelős államtitkár. „Pécs nagy város, sok lehetőséggel, de sok szegény veszi körül. Most innen indulhat el az ormánságiak megsegítése. Pécs ereje kihat az ormánsági emberek életére, innen kaphatnak segítséget” – tette hozzá.

Forgács József, a projekt szakmai vezetője az épület rekonstrukciójáról szólva elmondta: fontos volt, hogy a felújítás során megfeleljenek a műemlékvédelmi szempontoknak is. A beruházás eredményeként többcélú terek

jöttek létre, amelyek konferenciák és képzések céljára, valamint irodaként használhatók.

Udvardy György veszprémi érsek, pécsi apostoli kormányzó hangsúlyozta: „Kapcsolatokat szeretnék áldásként. Kérem az Istent, hogy áldjon meg kapcsolatokkal, mert ezek

nélkül célt tévesztünk, nem biztos, hogy jó döntéseket hozunk. Az együttműködésre minden területen szükség van, ez visz előre emberségünkben.” Az új központtal kapcsolatban a főpásztor elmondta: „Az itteni képzések, találkozók, a szociális feladatellátás segítik majd az embereket, és erősítik a segítőkét is.”

Az érsek a beszéde után megáldotta az épületet.

A felújított karitátszközpont alkalmas lesz a szervezet egyházmegyei és országos szociális feladatainak hatékony ellátására. A projekt kiemelt szerepet tölt be a szervezet helyi és egyházmegyei feladatellátásában, és háttérbázisa lesz a karitás felzárkóztató célú ormánsági programjainak. A beruházás hozzájárul a mélyszegénységben élő és a krízishelyzetbe került családok támogatásához, a hátrányos helyzetű gyermekek fejlesztéséhez, továbbá a szociális tevékenység és az önkéntesség koordinálásához.

A teljes pécsi beruházás az EFOP 2.2 15-16 pályázati projektből és a Pécsi Egyházmegye saját forrásából valósult meg. Az épületrészben teljes körű elektromos hálózati és gépészeti felújítást hajtottak végre, a földszinti részt akadálymentesítették, a műemléki előírások figyelembevételével helyreállították a nyílászárókat és a burkolatokat, újrafestették a falakat, és a válaszfalak bontásával nagyobb, tágasabb teret alakítottak ki az épületben.

Forrás és fotó: Katolikus Karitás

Országos tábornyitót tartottak Nardán

Június 16-án megnyílt a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás nyári tábora Nardán. A következő nyolc hétben számos kikapcsolódási lehetőség várja a vakációzó gyermekeket a Vas megyei településen.

Écsy Gábor országos karitásigazgató a vasi faluban indította útjára az idei nyári tá-

mértékben tudnak pénzt áldozni a gyerekek nyári táboroztatására. A táborok azok-

borokat. Mint mondta: ezekben a napokban, hetekben az egész országban megnyílnak a karitásztáborok. Céljuk az, hogy segítsék azokat a családokat, amelyek nehéz körülmények között élnek, és így nem vagy csak korlátozott

nak a szülőknek is segítséget jelentenek, akiknek a veszélyhelyzetben ki kellett venniük a szabadságukat, így a családi nyaralásra már nem nyílik alkalmuk a nyár folyamán.

Nardán immár tizenötödik éve nyújt kikapcsolódást a

gyermekeknek a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás. A táborban számos élménnyel: játékokkal, különböző foglalkozásokkal, kirándulásokkal várják őket – mondta el a *Martinus.hu* egyházmegyei portálnak Tuczainé Régvári Mária, a karitás igazgatója.

A volt plébániaépület és a hozzá tartozó kert a következő nyolc hétre újra a szünidejüket töltő gyerekek: hetente körülbelül százan vakációzhatnak itt az egyházmegyeiből. Emellett minden szerdán állami gondozott gyerekeket látnak vendégül Kőszegről, Gencsapátiból és Szombathelyről.

Székel János megyéspüspök a tábor nyitó szentmiséjén arra buzdította a gyerekeket, hogy szeretettel forduljanak egymás felé, ismerjék meg és segítsék egymást a vakáció idején.

A szentmise végén légzőgömbökből formált rózsafüzért engedtek a levegőbe a résztvevők.

Forrás és fotó: Szombathelyi Egyházmegye

Elhunyt Berki József káplán, iskolalelkész

Berki József, a kiskunhalas-alsóvárosi főplébánia káplánja életének 44., áldozópapságának 9. évében, 2020. június 17-én a salgótarjáni szülői házban váratlanul visszaadta lelkét Teremtőjének.

Berki József 1977. május 11-én született Salgótarjánban. Kalocsán, 2011. június 25-én nyerte el a papszentelés kegyelmét.

Lelkipásztori szolgálatát a kiskunhalas-alsóvárosi főplébánián kezdte meg. Kápláni

feladatai mellett a kiskunhalasi Semmelweis Kórház kórházlelkészeként gondoskodott a betegekről. 2017-től e megbízatása mellett a kiskunhalasi II. Rákóczi Ferenc Katolikus Gimnázium és Szakgimnázium iskolalelkészeként is szolgált az intézmény növendékeinek lelki javát.

Váratlan rosszullete tragikusan fiatalon ragadta el eből a világból. Temetéséről a későbbiekben intézkednek.

Forrás és fotó: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye

Fatimai engesztelés Páduai Szent Antal ünnepén Hercegszántón

Többszörös ünnep helyszíne volt a hercegszántói Vodica-Máriakert kegyhely június 13-án. A szokásos havi fatimai engesztelés és szentségimádáson túl Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek vezetésével megülték Páduai Szent Antal liturgikus ünnepét is.

Az eseményen a számos hívó és zarándok mellett részt vettek a környék papjai és polgármesterei, valamint Zsigó Róbert államtitkár, a térség országgyűlési képviselője is.

Szentbeszéde kezdetén a főpásztor felidézte az örök időkre szóló jóvendölést, miszerint a Szent Szület boldognak hirdeti minden

gik az emberek, de nem tisztelik. Az alázatos emberekre viszont felnéznek, értékelik és szeretik őket, főként akkor, ha kimagasló eredményt érnek el a tudomány vagy a művészet terén, vagy éppen mások szolgálatában. Az alázatosak tudják, mennyi mindent kaptak Istentől, és mi az, ami a saját tevékenységük eredménye.

Nehéz időszakon vagyunk túl. Sokan felteszik a kérdést az Egyházban, hogy milyen tanulságokat vonhatunk le a járványidőszak tapasztalataiból. Az érsek leszögezte: egy bizonyos, nem szabad illúziókat táplálnunk magunkban. *Márai Sándor Föld, föld...!* című művét idézte, amelyben arról olvashatunk, hogy a II. világháború alatt, amikor óvóhelyekre kényszerültek az emberek, sokan fogadkoztak, hogy jó útra térnek, de amikor helyreállt a rend, minden maradt a régi. *Samuel Beckett Godot-ra várva* című drámájában többnyire céltalan emberek ücsögnek az élet szemétdombján. Az egyikük azt mondja: jó lenne, ha eljönne Godot, akkor megváltozna az életük. Godot eljött – nem látványosan, hanem rejtetten –, de az emberek nem veszik észre, és továbbra is ugyanúgy élik céltalan életüket. Márai arról ír, hogy a háború után a templomok megteltek emberekkel, és nagy megújulási mozgalmak indultak, de néhány év elteltével minden visszatért a régi kerékvágásba, és az emberi kapcsolatokban újra eluralkodott a gyűlölködés.

Mária a Jézushoz fordulásra buzdít minket is, mint annak idején a kánai menyegzőn a szolgálót. Azt kéri, hogy vegyük komolyan a hitünket, és figyeljünk arra, mit kíván tőlünk az evangélium a mindennapokban. Egyre jobban ragaszkodjunk Jézushoz, és teljesítsük Mária kérését: „Tegyétek meg, amit Jézus mond!” – biztatott szentbeszéde végén a kalocsa-kecskeméti érsek.

Az ünnepen virágtartókat helyeztek el Szent II. János Pál szobránál, és megáldották a fénykeresztet, amelyet *Polyák Imre* nemzetiségi helynök, plébános adományozott a kegyhelynek, ahol 26 éven át szolgált plébánosként.

A szentmise után a hercegszántói plébánia megújult közösségi házához vonultak az ünnepelők. A közösségi termet, amely a kormány támogatásával újult meg, az érsek megáldotta.

Forrás: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye
Fotó: Koprivanacz Kristóf

Az indiai egyház 11 millió rászorulóknak segített

A koronavírus-járvány idején a Katolikus Egyház Indiában legalább 11 millió nélkülöző, kiszolgáltatott embernek nyújtott segítséget a március 25-én kezdődött és a helyenként jelenleg is érvényben lévő vesztésgár nehézségeit enyhítendő.

Az Indiai Katolikus Püspöki Konferencia (CBCI) jelentése az indiai Karitás adatai alapján rámutatott, hogy a helyi keresztények magatartása rendkívül áldozatkész és odaadó volt, főképp ha figyelembe vesszük, hogy az ország össznépességének mindössze 2,5%-át teszik ki. Mint a vatikáni Fides hírügynökség megírta, a keresztény közösség munkájának jelentőségét egy nemrégiben megrendezett csúcstalálkozón értékelték ki, melyen az egyházmegyei helynökei és a társadalmi fejlődés fórumának vezetői mellett jelen volt Oswald Gracias bíboros, a püspöki konferencia elnöke, valamint Sebastian Kallupura érsek, az indiai Karitás elnöke.

A találkozón elhangzott, hogy a menekültek 95,2%-a elvesztette munkáját és a létfenntartáshoz szükséges anyagi javait az országban. Ezt támasztja alá a Karitás felmérése a világjárvány által leginkább sújtott 18 indiai államban.

„A munkások, a menekültek és a szegények szenvednek meg leginkább a lezárásokat, amelyekkel a kormány Indiában meg akarja fékezni a vírust” – nyilatkozta a Fides hírügynökségnek Jaison Vadassery, az Indiai Katolikus Püspöki Konferencia (CCBI) Migrációs Bizottságának elnöke.

Az emberek ezreit érintő váratlan humanitárius szükségállapotban a plébániák, a szerzetesrendek, az egyházak és a keresztény közösségekhez kapcsolódó civil szervezetek is megmozdultak. A mumbai érsekséghez tartozó 124 plébánia mindegyikén élelmet osztottak a leginkább rászorulóknak, akik a korona-

vírus-járvány miatt nélkülöztek vagy az Amphan ciklon károsultjaivá váltak. (A természeti csapás május 20-én érte el Indiát. A 160 km/h sebességű szellőkések miatt több mint hárommillió embert evakuáltak, a mentést azonban nagyban nehezítette a koronavírus-járvány – a szerk.). Becslések szerint legkevesebb hétezer embert látnak el étellel naponta kétszer.

A társadalmi cselekvésért felelős Mumbai Érseki Központ a vele együttműködő szervezetek révén több mint 32 ezer amerikai dollár értékű adományt gyűjtött össze idősek, szegények, betegek, nomád törzsek, migránsok, utcagyerekek, fedél nélküliek és más, kiszolgáltatott helyzetben lévő emberek javára, melyet aztán el is juttattak hozzájuk. A mumbai főegyházmegyében található Xavéri Szent Ferenc Egyetem, valamint más oktatási intézmények is rendelkezésre bocsátották épületeiket krízisközpont gyanánt.

A járvány idején elrendelt vesztésgár március 25-én kezdődött. A közlekedés és a szolgáltatások június 8-ától fokozatosan újraindulnak, ám bizonyos lezárt területeket június 30-áig nem nyitnak meg. India különböző pontjain így több millió munkavállalót zártak el a külvilágtól, akik élelem és menedék nélkül maradtak.

Forrás: Fides hírügynökség
Fotó: Caritas India
Fordította: Balláné Sárközi János

Megáldották az új mentőautókat Kaposváron

Két új mentőautót adtak át június 17-én a kaposvári Kossuth téren. A gépjárműveket, amelyek a városi mentőállomáson teljesítenek majd szolgálatot, Bálint Gábor katolikus pap áldotta meg.

Az átadóünnepségen Szita Károly polgármester elmondta: évente mintegy negyven-

„Urunk, Istenünk, tőled jön az áldás teljessége, és áldó könyörgésünk hozzád emelkedik. Kérünk, vedelmezd jóságosan szolgálodat, akik most bizakodó áhítattal hozzák eléd ezeket az eszközöket. Add, hogy a világ tökéletesi-

mások szolgálatába állítják. Alapvetően nem a járműveket áldom meg most, hanem a velük dolgozó bajtársakat és a jövőben bennük utazó betegeket. Bízom abban, hogy a mentősök balesetmentesen látják majd el szolgálatukat ezekkel az eszközökkel, a legfontosabbat és a legértékesebbet, az emberi életet mentve.”

Forrás és fotó: Kaposvári Egyházmegye

XVI. Benedek emeritus pápa beteg testvéréhez utazott

XVI. Benedek emeritus pápa június 18-án a németországi Regensburgba utazott, hogy meglátogassa beteg testvérét, Georg Ratzingert. Az emeritus pápával tartott személyi titkára, Georg Gänswein érsek, a vatikáni csendőrség egyik tisztje, továbbá a pápa munkatársainak egy csoportja és egészségügyi alkalmazottak is.

XVI. Benedek pápa a vatikáni Mater Ecclesiae kolostor csendjéből utazott Regensburgba, hogy meglátogassa 96 éves beteg testvérét. Az emeritus pápa reggel hagyta el a Vatikánt, és indult útnak szülőhazájába. A szentszéki sajtóközpont igazgatója úgy nyilatkozott, hogy XVI. Benedek addig marad Regensburgban, „ameddig szükséges”.

Joseph és Georg Ratzingert ugyanazon a napon, 1951. június 29-én szentelték pappá a freisingi székesegyházban. A két testvér közötti jó kapcsolat kölcsönös és szoros maradt, bár hivatásuk más-más útra vezette őket: Georg Ratzinger karnagy, testvére pedig kiváló

Amikor 2008-ban Castel Gandolfo városa úgy döntött, hogy tiszteletbeli polgár címmel ajándékozza meg Georg Ratzingert, a pápa úgy nyilatkozott a testvéréről, hogy teológus lett. Georg Ratzinger 2005 és 2013 között számos alkalommal kereste fel testvérét a Vatikánban, és az emeritus pápát visszavonulása óta is többször meglátogatta.

döntéseinek egyértelműségével és határozottságával mindig viszonyítási pont volt számára.

Forrás és fotó: Vatican News

Fülöp-szigetek Házhoz viszik az Oltáriszentséget

A Manilai Főegyházmegye a koronavírus-járvány miatti bezárások után, amikor a templomok is újranyitnak, önkéntes segítőként vonja be a fiatalokat a liturgikus szolgálatba és a lelkipásztori feladatokba. „Több önkéntesre lesz szükségünk, mert ebben a helyzetben bővült a feladataink köre, és a meglévő szolgálatokban is meg kell erősödnünk” – írta Broderick Pabillo, Manila apostoli kormányzója.

A püspök elsősorban a fiatalok segítségét kérte, mert a középkorú felnőttek és az idősek elővigyázatosságból felmentést kaptak a szentmisén való részvétel alól, hogy ne legyenek kitéve a vírusterhelés veszélyének. „El kell vinnünk az Oltáriszentséget a betegek és az idősek otthonaiba. Szükségünk lesz olyan em-

ségekre, akik segítenek a liturgián a résztvevők közötti megfelelő távolság megtartásában és templomaink rendszeres fertőtlenítésében is” – nyilatkozta.

A Fülöp-szigeteki Katolikus Püspöki Konferencia (CBCP) már az elmúlt hónapokban is arra kérte a plébániákat, hogy nagyobb számban vonjanak be a szolgálatba fiatalokat, akik „a szentáldozás rendkívüli közvetítői” lesznek, és segítenek abban, hogy az Oltáriszentség eljusson a hívekhez. „Nagy szükségünk van fiatal önkéntesekre. Kéréssel fordulnék plébániáink idős önkénteseihez: segítsetek nekünk egy vagy két fiatal önkéntest toborozni a helyetkekre a lelkipásztori szolgálatok ellátására” – fogalmazott Pabillo püspök.

Maria Christine Cabato 23 éves egyetemi hallgató így nyilatkozott a Fides hírügynökségnek: „hiszen ez „alapvető szükséglet a Fülöp-szigetek népének életében”.

Az egyházmegyeekben egyelőre országszerte online közvetítik a szentmiséket a közösségi médian keresztül, a hívek az egészségük védelme érdekében otthon maradnak. A fertőzések számának növekedése miatt (jelenleg körülbelül 26 ezer fertőzöttet tartanak nyilván) a 12 millió lakosú, de az ott élő és dolgozó emberekkel együtt ténylegesen 20 milliós Manilában március 16-tól mind a mai napig úgynevezett közösségi karantén van érvényben, amely rendkívül szigorúan korlátozza a vallási tevékenységeket is.

Forrás: Fides hírügynökség
Fotó: Vatican News
Fordította: Balláné Sárközi János

„Erősödnünk kell elengedni tudásban”

Beszélgetés Elekes Szende pszichológussal

(Folytatás az 1. oldalról.)

Tanárként és pszichológusként nagy kihívást jelentett számomra az online működésre váltás, amire csak pár napunk volt, mégis sikerült. Az átállás zökkenőmentessége még sikerélményt is adott; láttam, hogy működnek a folyamatok.

Nehéz volt elfogadnom, hogy az idei évre betervezett programok jó része néhány nap alatt semmivé vált. Az ingerszegénység és a strukturálatlan idő megélésében egy jezsuita barátunk kísért bennünket. Több idő jutott ugyanis az elcsendesésre és az önmagunkkal való találkozára is, ami elsőre ijesztőnek tűnt. De egy ilyen lehetőség, ha nem ijedünk meg tőle, és nem akarunk kimenekülni belőle, gyümölcsöket, fontos felismeréseket érlelhet meg bennünk.

Hogyan hatott a munkához való viszonyra és az otthonlétre ez az időszak? Az, hogy az otthonunk lett a munkahelyünk, az iskolánk, a kollégáinktól és a napi munkarutinunktól viszont elszakadtunk?

– Az otthonunk korábban védett tér volt, az óvoda, az iskola és a munkahely pedig elkülönült intézmények. Ebben az időszakban viszont lelki értelemben minden összemósódott, minden funkció az otthonra terhelődött, és ahhoz, hogy megőrizzék a lelki jóllétüket, a családoknak nagy tudatosságra és kreativitásra volt szükségük. Belső határokat kellett ugyanis húzniuk, saját teret kellett biztosítaniuk az egyes családtagok számára; még ott is, ahol fizikai értelemben csak alig-alig lehet elkülönülni.

Úgy voltunk együtt, ahogyan addig nem. Mint Karinthy novellájában apa és fia, amikor napközben váratlanul összefutnak, és emiatt nem tudnak mit kezdeni egymással. Nincs fogódzójuk ahhoz, hogy mit mondjanak, hogyan viszonyuljanak a helyzethez, míg reggel és este, a megszokott találkozások alkalmával soha nem volt ilyen gondjuk.

– Az összezártág felrúgta a rituáléinkat, érvénytelenítette a forgatókönyveinket, a jól körülírt szerepkészletünket; a világos tudásunkat arról, hogyan kellene viselkednünk. Ezért új forgatókönyveket kellett írunk. Ez az alkalmazkodásra való képességünkre mutat rá, amellyel kapcsolatban számomra a kinyílt oló képe a legszemléletesebb. Úgy vélem, a jól működő családok a nehézségek ellenére képesek voltak rugalmasan reagálni, kreatívan elmozdulni a korábbi működésmódjuktól, és felfedezni az újfajta együttléti örömet. Játszottak, elővették a régi, de idő hiányában elhanyagolt hobbiakat. A merevebb, házassági vagy nevelési problémákkal küzdő családok problémáit viszont felerősíthette ez a helyzet. Akárcsak a szorongásos, hangulati zavarokkal küzdőket vagy a magányosokat.

Szülők és tini gyermekek kapcsolatára hogyan hatott az összezártág? Olvas-tam lelkendező szülők reakcióit, akik boldogok voltak, hogy most végre sokat lehet együtt a család, míg korábban szinte soha nem adódtak ilyen alkalmak. De mit szólhattak ehhez a „bezárt” fiatalok?

– Én inkább kisgyermekes családokkal és gyermektelen párokkal voltam kapcsolatban, és az ő körükben örömtől tapasztaltam. Például az olyan, kicsiny gyermekekkel otthon levő anyukák részéről, akik home office-ban dolgozó férjük személyében

komoly segítséget kaptak a nevelési feladatok és az otthoni teendők terén. A legnagyobb kihívást a kisiskolás gyerekeket nevelő szülők élték meg, akiknek hosszú heteken át meg kellett osztaniuk magukat a munkájuk és a gyermekeik tanulásának támogatása között.

Ami a tiniket illeti, ismét a belső határok kialakításának fontosságát hangsúlyoznám, amely az első időszak feladata volt – amikor otthon kellett maradni, és meg kellett teremteni a legjobb körülményeket a munkahelyi és az iskolai teendők elvégzéséhez és az új helyzetben való együtt létezéshez. Jó esetben megvalósult valamiféle elkülönülés biztosítása, a családban nem történt teljes „összemosódás”, a serdülő gyerekek pedig nem „szálltak rá” azzal a jelzővel, hogy most végre itt van nekünk, ha tetszik neki, ha nem.

A fiatalok számára nem idegen az online kapcsolattartás, így a személyes találkozások hiányát ezzel hatékonyan ellensúlyozhatták. Valószínűleg a kényszerizoláció miatt az ő szemükben is felértékelődtek a személyes kontaktusok, de ezt érdemes lenne kutatni.

Ahhoz képest, hogy mekkora változáshoz kellett igazodnunk, sokkal lazábban vet-tük az akadályt, mint gondolni lehetett volna. Túléltünk, alkalmazkodtunk, kreatívak voltunk, sőt sokan még élvezni is tudták az új helyzetet. Mitől működik (vagy nem) ez a megküzdési képesség bennünk? Hogyan lehet alkalmazkodni olyasmíhez, amit nem látunk át, és kiszámíthatatlan kimenetelű?

– Amikor az egészségügyi válsághelyzetet bejelentették, még nem láttuk pontosan, mivel állunk szemben, így azt sem tudhattuk, hogyan lehet hozzá alkalmazkodni, akár egyénileg, akár összetársadalmilag. Akkoriban én is sokat töprengtem azon a kérdésen, hogy pusztán stresszhelyzetként vagy krízisként tekintek-e a történetekre. Úgy vélem, pszichológiai értelemben nem krízist éltünk meg. Az emberek többsége szépen alkalmazkodott hozzá, jól teljesített a lelki immunrendszerünk. Ami Magyarországon történt, nem hasonlítható az emberiség történetének legnagyobb kihívásaihoz.

De az, hogy a járványhelyzet nem krízis volt, nem jelenti azt, hogy sokak életében nem okozott krízist! Például azok számára, akik elvesztették a munkájukat, vagy akik bántalmazó kapcsolatban élnek, és a járvány összezárta őket a bántalmazójukkal.

A bejelentés sokféle szorongást mobilizált bennünk. Senki sem tudta, mit hoz a holnap, rémhírek kaptak lábra. Emlékszik, hogy még Budapest lezárásának tervéről is lehetett hallani? Reálisnak tűnt a félelem, hogy a boltokat bezárják, az élelmiszer-ellátás megszűnik. De szerencsére a pánikhangulat gyorsan elmúlt, és az életünk ráállt a home office és a home schooling új sínjére. Idővel az érzelmi reakcióink kiegyensúlyozódása, az új szerep-repertoárunk és forgatókönyveink

kialakítása is megtörtént, de úgy vélem, az érzelmek hullámváza, az érzelmi ambivalencia végigkísérte ezt az időszakot. Nem tudtuk, hogyan kellene éreznünk magunkat, mennyire engedhetjük meg, hogy jól érezzük magunkat. Pedig egyszer

csak megtapasztaltuk, hogy nem is olyan rossz egy időre megállni, nem pörögni, mint addig, magunkra, a mellettünk élőkre és Istenre fókuszálni.

De tudom, hogy ez nem a teljes kép. Sokan voltak, akik rosszul élték meg ezt az időszakot, mert a szorongásos zavarai vagy a depressziójuk felerősödött, vagy mert még magányosabbnak érezték magukat, mint addig. Azok is szenvedhettek, akik számára különösen fontos a dolgok tervezhetősége, és most úgy érezték, elvesztették az életük feletti kontrollt. És hadd hangsúlyozzam újra: karakteresen más volt azok helyzete, akiket egzisztenciálisan földhöz vágott a járvány, mint akiknek megmaradt a munkájuk.

Abban, amit átéltünk, mekkora lehetett a szubjektív és az objektív elemek aránya? Voltak, vannak „járványtagadók”, akik szerint az összes korlátozó intézkedés felesleges, sőt káros volt, míg a másik szélsőség legszívesebben mindenkit karanténba zárt volna.

– A veszély mértékének megbecsülését jobbnak tartom a szakértőkre hagyni ahelyett, hogy mindenki virológusnak képzelet magát. Az más kérdés, hogy a szakértők sem értettek egyet mindig mindenben. Pszichológiai szempontból pedig egészen széles volt a reakciók skálája. A járványtagadók valamiért ellenálltak annak, hogy a lelkükbe engedjék a veszély tudatát és az ezzel járó szorongást. Úgy sejtem, ez egy általános működésmódot, énvédő mechanizmust jelezhet. A másik véglethez tartozókat valósággal elárasztotta a szorongás, és egyre jobban belelovalták magukat; e mögött az érzelmeszabályozás, a belső határok állításának nehézségeit vélem felfedezni. Más eset, amikor valakinek valóban aggódnia kellett az idős szüleiért vagy nagyszüleiért.

Hogyan segít a helyzet elviselésében, ha valaki belelovalja magát a szorongásba?

– Egy ismerősöm mindennap megnézte az operatív törzs sajtótájékoztatóját, és nagy szorongásokat élt meg. Én is azt kérdeztem, hogy mi-ben segít ez neki, nem volna-e elég az összefoglaló elolvasása. Azt válaszolta: attól fél, hogy lemarad valamilyen fontos információról, intézkedésről, amire óhatatlanul szükség lenne a járvány elleni védekezésben. Úgy érezte, hogy ez esetben még jobban kicsúszna a lába alól a talaj, ezért ébernek kell maradnia. Végül azonban felismerte, hogy ha napi 15 percre limitálja a hírek olvasását, csökkennek a szorongásai.

Hogyan tovább? Mik a tanulságok? Okosabbak és erősebbek vagyunk, mint három hónappal ezelőtt? Mit tudunk meg magunkról a járványhelyzet révén? Levonhatók általános következtetések, vagy mindenki csak a saját életére vonatkozólag juthat felismerésekre?

– Sokan megkérdezték maguktól az utóbbi hónapokban: mi a normális viselkedés egy ilyen helyzetben? Normálisak vagyunk-e például, ha nem félünk? Lehet, hogy valójában nagyon is félünk kellene? Az extrémításoktól elszakadva, a józan ész fényében az arany középutat kellene megtalálni, ami egyfajta egészséges, nem beszippantó félelem. Józan óvatosság a katasztrófizáló retteggel szemben.

Magvas tanulságokkal nem szolgálhatok, csak gondolatfoslányokkal. Az első ilyen az a kérdés, hogy a távolságtartás, amire a járvány rákényszerített bennünket, mennyire fog beépülni a mindennapjainkba, formálni a kulturális szokásainkat. Például óvatosabbak leszünk-e a puszival, az öleléssel egymás üdvözlésekor. A maszkos emberek látványát gyorsan megszoktuk, a home office pedig szerintem könnyen természetessé válhat, ha a munkaadók megtapasztalják, hogy így is mindenki elvégzi a munkáját, sőt még motiváltabb is. Úgy vélem, az online oktatás is nagyobb szerepet kap majd a felsőoktatásban.

Egyéni szinten annak tapasztalatával gazdagodtunk, hogy bizony nem tartunk, tarthatunk kézben mindent, és hogy erősödnünk kell elengedni tudásban, mert csak ezáltal őrizhetjük meg a lelki egészségünket. Alázatra nevelt ez a helyzet; a felismerés, hogy nem mi vagyunk az életünk urai. A vallási hit segíthet, hogy ezt elfogadjuk, mert ha Isten van az események mögött, nem a semmibe engedjük el a terveinket. De (ami az elengedést illeti) a nem hívók számára is fontos tanulságról van szó, mert a rugalmasság, a kontroll elengedésének képessége fontos tulajdonságok, amelyek nélkül nem lehetséges az alkalmazkodás.

Mekkora élmény volt a járványhelyzet enyhülése után újra találkozni a rokonainkkal, a barátainkkal! Ízük volt azoknak a találkozásoknak! Nagyon bízom abban, hogy az elszakítottágunk emléke nem felejtődik el; hogy továbbra is tudni fog-

juk: ez nem magától értetődő, hanem óriási ajándék. És abban is bízom, hogy az önmagunkkal való találkozás, amire a nyakunkba szakadt többletidőnek köszönhetően nyílt lehetőségünk, maradandóvá teszi az ebből fakadó gazdagodást, az önismeret és a kapcsolataink terén egyaránt.

Mivel lehet vigasztalni azokat, akik körül minden összeomlott a járvány miatt? Hogyan jöhetnek rendbe?

– Magabiztos tanácsokat ez ügyben sem adhatok, és az olcsó vigasztavait is szeretném elkerülni. Egy krízisnek kétféle kimenetele lehet. Akár gazdagodva is ki lehet jönni belőle: találhat valaki a korábbiánál jobb munkát, megújulhat a házassága, kellő kreativitással előnyére fordíthatja a nehézségeit. Mint az a fotós, aki a Forbes címlapjára került, miután elvesztette az állását, ételfutár lett, és a futártársait kezdte fotózni. A krízisben mindig ott van tehát a növekedés esélye, de sajnos a negatív kimenetel, a problémák rögzülése vagy a helyzet rosszabbodásáé is. A családon belüli erőszak előfordulása például megduplázódott a járványidőszak alatt.

Az idős rokonainktól való elzártágunk hogyan hatott a családi kapcsolatainkra?

– A családok különböznek a köhézió, a családtagok közötti érzelmi kötődés szempontjából. Azokban a családokban, ahol inkább a „szétkapcsoltság”, az elkülönülés jellemző a tagokra, talán kevésbé okozott zavart az egymástól való elzártág, mint ott, ahol nagyobb az igény a közelségre. Nálunk például érdekes módon pozitív fejleménye volt a helyzetnek. Míg a nagycsalád havonta-kéthavonta szokott összejönni, a járványidőszakban hetente „találkoztunk” online, videobeszélgetés formájában, vagyis még többet is tudtunk egymásról, mint máskor.

Az egyházi közösségeinkhez és a liturgiához, szakrális együttléteinkhez való viszonyunk is változott az elmúlt hónapokban. Hogyan gondoljunk az online vallásgyakorlatunkra? Mint valami pótlékra? Vagy megmaradhat továbbra is? Lehet, hogy van önértéke is, és nem csak valami helyett csináltuk?

– A templomok bezárása, a liturgiákon való személyes részvétel elmaradása és a szentségektől való megfosztottság nagy veszteség volt számunkra. Leegyszerűsítő lenne egyszerűen pótléknak tekinteni az online miséket. Ugyanakkor szerintem a vallási közösség egységének tágabb dimenzióját nyitották meg azáltal, hogy az otthonunkból, a családjuk köréből bekapcsolódhattunk az egyházi vérkeringésbe. És mekkora ajándék volt ez azoknak, akik korábban bármilyen okból nem juthattak el a templomba, most viszont együtt ünnepelhettek a családjukkal!

A miséken túl az egyházi szolgálat egyéb formáiról, például online lelkigyakorlatokról, lelki kísérről is fontos említést tenni, amelyeket sok pap és szerzetes kivételes odaadással végzett, válaszolva a hívek lelki szükségére. Jezsuita barátainkkal beszélgetve arra jutottunk, hogy ezeknek továbbra is lehet létjogosultságuk, hiszen sokan csak ebben a formában juthatnak el lelkigyakorlatra. Ez is a járvány pozitív „melléktermékének” tekinthető.

Kiss Péter
Fotó: Merényi Zita

Intenzív tanulási folyamat volt

Tornya Erika Sacré Coeur-nővér értékelése a járvány után

A koronavírus-járvány idején a Szent Szív Társaságnak is át kellett helyeznie a tevékenységét az online térbe. A nővérek hamar megtanulták, hogyan lehet hatékony a jelenlétük az interneten, de pontosan látták, hogy ennek a működésmódnak megvannak a határai. Ezzel és sok más tapasztalattal gazdagodva, összetartozásukban megerősödve éltek meg a pandémiás időszakot Mese utcai közösségükben.

Egyik jelszavukkal – Bátorság és bizalom – kifejezik, hogy minden bizonytalanság ellenére igent akarnak mondani az élet növekedésére. Hogyan tudtak megküzdni a járványidőszak nehézségeivel?

– A Sacré Coeur-nővérek Magyarországon jelenleg két kis közösségben élnek Budapesten. Zugligeri házunkban hivatásgondozással foglalkozunk: ott ismerkednek a szerzetesi élettel a jelöltek, és kurzust kínálunk a hivatásukat kereső nőknek. A Mese utcai közösség ad helyet 2009-ben alapított Forrás Lelkiségi Központunknak. Itt Szent Ignác-i és más lelkigyakorlatokat, vezetett imákat, például táncimát, illetve lelki beszélgetéseket tartunk. Mi magunk is meglepődtünk azon, hogy a vírusveszély miatt hirtelen megváltozott helyzetben szinte egyik napról a másikra képesek voltunk áttérni az online működésre. Megvizsgáltunk, mely programjaink alkalmasak arra, hogy áthangoljuk őket az internetes térben való megjelenésre. Hamar szembesültünk a technikai hiányosságainkkal, így hát gyorsan fel kellett szerelnünk; az első napok azzal teltek, hogy mikrofonokat, állványokat és más eszközöket rendeltünk. Meg kellett ismerünk a technikát, el kellett sajátítanunk a megfelelő világosításhoz és a streameléshez

szükséges ismereteket, meg kellett találnunk a legjobb internetes alkalmazásokat, a kisfilmek készítéséhez legmegfelelőbb programokat. Meg kellett tanulnunk azt is, hogyan érhetjük el, hogy a Facebook ne tiltsa le az online anyagainkat arra hivatkozva, hogy kereskedelmi céllal használunk fel bennük zenét. A wifihálózatunkat is fejlesztenünk kellett, hogy alkalmas legyen a korábbihoz képest jelentősen megnövekedett igénybevételre. Nagy segítségünkre volt mindebben a közösségünkben élő fiatal jelöltünk, *Kata*. Tájékozottsága és segítőkészsége sokat jelentett nekünk az informatikai kihívások időszakában.

Az online kommunikáció idején hogyan tudtak személyes kapcsolatokat építeni?

– Az első időszak érdekes tapasztalatokat hozott. Keddenként 18 és 20 óra között csendmeditációt tartunk *Jálics Ferenc* módszere szerint. Mialatt ezt az eseményt közvetítettük, többen is írtak nekünk: azt gondolták, hanghíja miatt nem hallanak semmit – nem ismerték ezt a csendes imamódot. Megtanultuk, hogy minden – számunkra már jól ismert – imával kapcsolatban érdemes részletes tájékoztatást adnunk, kiírnunk a képernyőre, hogy mire lehet számítani az imaalkalom során, és

hogyan lehet bekapcsolódni az eseménybe. Számunkra is meglepetést jelentett, hogy ebben az időszakban sokkal szélesebb közönséget értünk el, mint máskor, amikor személyesen lehet részt venni a programjainkon. Idővel, a tapasztalataink bővülésével és a visszajelzéseknek köszönhetően egyre inkább ráérezünk az online kommunikációra. Lehetőség és kényszer is volt számunkra a fejlődés.

Hol van az egészséges határ az internetes jelenlét és a személyes találkozások között?

– Az online világ kiválóan alkalmas arra, hogy megközelíthetők legyünk, jó eszköz a kapcsolataink bővítésére. De ne feledjük, hogy óriási a különbség a kétdimenziós és a háromdimenziós tér között. A növénygyűjteményben a lepréselt növények sem egészen olyanok, mint az igaziak. Amikor képeslapon vagy fényképalbumban nézegetünk egy szép tájat, az egészen más, mint amikor a valóságban ott sétálgatunk. Az internetes jelenlétünk is ehhez hasonló. Olyan, mint az igazi, de ne ragadjunk bele. Ezt akkor tudtam tisztán és világosan megfogalmazni, amikor hosszú hetek után először vehettem részt élő szentmisén. Érezhető volt a tér, amely körülvesz, és amelyben közösségben lehetek Istennel és a többi emberrel. Ezt az élményt nem tudja megadni az online világ. Jó, hogy van, fontos, hogy használjuk, de tartósan ne helyezzük át ide az életterünket.

Mi az, ami jól működött az online térben, és mi az, ami nem?

– A lelki kísérek például zavartalanul folytatódhattak az interneten keresztül. Volt, akivel még intenzívebbé is válhatott a kapcsolat, mert az otthoni munkavégzés miatt felszabaduló időben gyakrabban tudtunk beszélgetni, mint azelőtt. A vírusveszély időszakának második felében kíváncsiságból meghirdettem egy webináriumot az istenkép témájában. Szerettem volna látni, hogyan működik az internetes előadás. Nagy meglepetésemre sokan részt vettek, olyanok is, akikkel korábban nem voltam kapcsolatban. A rövid előadás után a résztvevők szentírási részek alapján megoszthatták a többiekkel a reflexióikat. Szeretnénk majd folytatni ezt a sorozatot a most kialakított módszerrel. Ez egy olyan spirituális program, ami könnyen elérhető, ingyenesen igénybe vehető, és segíti a résztvevők lelki életét. Élőben persze még gazdagabb élményt kínál. A tudás átadása online módon is lehetséges, de a személyes jelenlét, a közösen megélt élmény többet ad. Érezni kell a másik ember kisugárzását, apró rezdüléseit, amelyek az online térben elvesznek. A pozitív tapasztalatok közé tartozik az is, hogy míg azelőtt zömében budapestiek vettek részt a programjainkon, addig most nagyon sok vidéki érdeklődő is bekapcsolódott a közvetítéséinkbe, és jóval szélesebb kört tudtunk elérni, mind eddig. Aki számára akadályt jelentett a pénz, az idő vagy a távolság, most be tudtak kapcsolódni a lelkeségi alkalmainkba. A vidékiek részéről tisztán megmutatkozott ez az igény. Kapcsolatba kerültünk erdélyi fiatalokkal is, ez teljesen új lehetőséget jelent számunkra. Van azonban olyan programunk is, ami kivitelezhetetlen online módon. A jezsuita Jézus Szíve-templomban az év elején *Horváth Árpád* SJ atyával közösen vezetőképző kurzust indítottunk. Ezt fel kellett függesztenünk a vírusjárvány miatti leállás idejére. Ebben a munkában ugyanis szorosan kapcsolódik egymáshoz az elmélet és a gyakorlat, és elengedhetetlen a személyes jelenlét.

A járványhelyzet idején kialakult jó gyakorlatok közül melyek azok, amelyeket a jövőben is szeretnének megőrizni?

– Fontos tapasztalatunk, hogy a vidéken élők nagyon vágnak a lelki programokra, és örülünk, hogy ránk találtak az elmúlt hónapokban. Főleg miattuk szeretnénk megoldani, hogy a jövőben is csatlakozni lehessen az alkalmainkhoz az interneten keresztül. Szeretnénk, hogy anyagiak hiányában vagy a földrajzi távolság miatt senki ne maradjon le spirituális programoktól. A vírusidőszak alatt ugyanakkor vesztéseink is keletkeztek, hiszen a Forrás Lelkiségi Központnak nem volt bevétele. Most visszaállhatunk a megszokott működésre, de néhány online programot megtartunk, ezekkel bővítjük a kínálatunkat. Ez színesíti majd a palettánkat, de a célunk természetesen to-

vábbra is a személyes kísérés marad.

Hogyan éltek meg a közösség tagjai a bezártságot?

– Izgalmas és kihívásokkal teli volt ez a hirtelen jött rendkívüli időszak. A Mese utcai közösség legtöbb tagjának van munkahelye, ahol napközben dolgozik, az esték pedig a közösségi élettel, vendégek fogadásával, különböző programokkal telnek. Most mindenki otthonról dolgozott, így jóval gyakrabban találkoztunk, többször étkeztünk együtt, tanultuk az online lelkigyakorlati technikai és módszertani lehetőségeit, és néhány szíjmaszkot is varrtunk a Bethesda Gyermekkórház számára. Apostoli dinamikájú közösségünk a járványidőszakban kissé monasztikusabbá vált. Az első héten ki kellett alakítanunk az újfajta élethelyzethez illő kereteinket, kerestük a munkaritmusunkat, a munkavégzés módját és helyét. Van a közösségünkben egy gimnáziumi tanárnő, *Tímea* nővér, aki az egyik lelkigyakorlatos szobában tantermet rendezett be, és egyetlen hétfőre alatt megtanulta az online oktatáshoz szükséges eszközök használatát. Még az órarendet is kifüggesztette az ajtóra. Nagy példa volt számomra az odaadó hozzáállása. Akadt olyan nővér is, akinek kihívást jelentett, hogy az internetes jelenlét révén másokat is beengedünk az életünkbe; igyekeztünk támogatni őt ennek megélésében. Természetesen lelkileg ránk is nagy terhet rótt a járványidőszak. Ahol tudtuk, segítettük, hordoztuk egymást. És emellett örömmel éltük meg az együtt töltött időt. Még spontán közös filmnézésre is alkalmunk nyílt: katarikus élmény volt, amikor együtt tekintettük meg *Pavel Lungin* orosz rendező 2006-ban készült, *A sziget* című filmjét. Számos imakérés érkezett hozzánk ebben az időszakban, sokakért imádkoztunk. Bekapcsolódtunk az Egyház külön imába is, amelyekben a járvány elmúlásáért, a betegek gyógyulásáért, valamint az egészségügyi dolgozókért kértük az Urat. Kiemelkedő pillanat volt számunkra, amikor együtt fogadtuk Ferenc pápa urbi et orbi áldását, amit az üres Szent Péter téren adott az emberiségnek. A húsvéti szent három nap megünneplése is rendhagyóan történt idén.

A veszélyhelyzet után most feltöltődve, a közösségi összetarto-

zás megélésének örömeivel folytatódik az életük?

– Annyi biztos, hogy nem ugyanott folytatjuk, ahol abahagytuk. Nagyobb benünk a figyelem egymás iránt, elmélyült a kapcsolat a közösségünk tagjai között, és több a közös szabadidős programunk: például kirándulunk, túrázunk, többen együtt tornáznak reggelente. A nővéreink személyes imaélete is erősödhetett a járványidőszakban. Most talán könnyebb megkülönböztetnünk a valóban fontos dolgokat a többitől. Egyáltalán nem pihentük ki magunkat, hiszen mindannyian megfeszített erővel folytattuk a munkánkat, és emellett új dolgokat tanultunk. A kiszolgáltatottság heiteiben ugyanakkor talán jobban rá tudtuk bízni magunkat és másokat is Jézus irgalmas szívére. És ebben a titokban rejlik számunkra a legmélyebb öröm.

Hol tartanak a visszarendeződésben? Mi valósulhat meg korábbi nyári terveikből?

– A vírushelyzet alakulását nem lehet előre látni, minden változhat, ezért csak július végéig mertünk most tervezni. Aki kíváncsi a programjainkra, annak érdemes ellátogatni a honlapunkra (www.szentisztartarsasag.hu). Az első rendezvényünk a szokásos nyári gyerektábor lesz június végén, *Szentistvány Rita* és *Heim Katalin* Sacré Coeur-nővérek vezetésével. A tábor iránt minden évben nagy az érdeklődés, de idén talán még inkább így van ez. Sok család küldené hozzánk a gyerekeket. Ebben a napközis jelleggel működő bibliai játékszótáborban sok a visszatérő gyerek. Örömmel lelik abban, hogy évente viszontlátják egymást a szünidő alatt. Július a lelkigyakorlatok hónapja: először Heim Katalin tart Szent Ignác-i lelkigyakorlatot fiataloknak, majd *Csókási Anna* RSCJ nyolcnapos Szent Ignác-i lelkigyakorlata következik. Anna nővér táncmeditációs workshopra is hívja az érdeklődőket. Elővigyázatosságból most kisebb létszámú csoportokat indítunk, kevesebb lelkigyakorlatozót fogadunk. Óvatosan indulunk újra, vigyázunk egymásra. Hiszünk abban, hogy az irgalmas Jézus továbbra is velünk van, és átsegít bennünket ezen a sok kihívással és bizonytalansággal járó időszakon.

Trautwein Éva
Fotó: Fotó: Merényi Zita

Elkötelezett élet a Szeretetláng jegyében

Izeli József atya rubinmisés

Tisztelettel és szeretettel köszöntjük *Izeli József* atyát, Érd-Óváros nyugalmazott plébánosát, aki 2020. május 20-án töltötte be 95. életévét, és július 2-án ünnepi pappá szentelésének 70. évfordulóját, rubinmiséjét. Sok-sok há-

nyattatás, majd szolgálaton kívüli élete (1964–1978) után – amit önként vállalt – három évtizeden át töltötte be Óváros lelkipásztori hivatalát, 2007-ig.

Mi, az óvárosi hívó közösség tagjai mindnyájan ismerjük szívből jövő, mély Mária-tiszteletét és a Szeretetláng mozgalom terjesztéséért végzett tevékenységét.

Fivérével, *János* atyával együtt fáradhatatlanul tettek tanúságot lángoló Mária-tiszteletükéről. *Izeli József* atya hazai és külföldi Mária-kegyhelyekre vezette a híveket. Osztrák és német zarándokcsoportokat fogadott, Óvárost zarándokközponttá kívánta tenni. Befogadta otthonába *Kindelmann Károlyné Szántó Erzsébetet*, a Szeretetláng lelkeségi mozgalom alapítóját, valamint *Anna Roth Tarzicia* osztrák irgalmas nővért.

A mindennapjaihoz tartozott a hívek lelkigondozása és a betegek látogatása. Rendszeresen foglalkozott a gyermekekkel és a fiatalokkal, a rászorulóknak anyagi támogatást nyújtott. Papi honoráriumát mások megsegítésére és a rábízott értékek megőrzésére fordította: az 1703-ban épült barokk templom külső-belső felújítására, a plébánia műemlék épületének külső festésére, a harangtoronysisak rézborításának elkészítésére, a templom tetőszerkezetének felújítására. Ez utóbbihoz *János* testvérével együtt kétkezi munkájával is hozzájárult. *József* atya restaurálta a templom szobrait, köztük *Szent Mihály* értékes faszobrát. Új keresztúti stációkat készíttetett, és rendületlenül küzdött *Bogner Mária Margit*, a fiatalon elhunyt, szent életű vizitációs nővér boldoggá avatásáért. *Domonkos Béla* szobrászművésszel szobrot állíttatott az apáca sírja mellé.

Lehetetlen számba venni mindazt, amit *József* atya a közösségünkért tett hosszú papi szolgálata során. Hálás szívvel gondolunk rá, végtelen hűsége, isten- és emberszeretet vezérelte élete mindannyiunk számára követendő példa.

„Annak teljesítéséhez, amit Isten feladatunkul ad (...) kegyelmével megadja az eszközöket is. Ez minden hivatás titka” (*Szent II. János Pál*).

Szeretettel gondolunk rá, és imádkozunk érte, Isten áldását kérve, hogy tartsa meg még sokáig jó egészségben.

Bundev Mária

FIZESSEN ELŐ, ÉS HÁZHOZ MEGY!

EGYPÉLDÁNYOS ELŐFIZETÉSI ÁRAINK:

ÚJ EMBER hetilap

éves előfizetés: **16 200** forint (52 lapszám)
féléves előfizetés: **8100** forint (26 lapszám)
negyedéves előfizetés: **4050** forint (13 lapszám)
havi előfizetés: **1350** forint

ADOREMUS havi liturgikus kiadvány

éves előfizetés: **10 440** forint (12 szám)
féléves előfizetés: **5220** forint (6 szám)
negyedéves előfizetés: **2600** forint (3 szám)

ÚJ EMBER hetilap és ADOREMUS együtt

éves előfizetés: **21 400** forint
féléves előfizetés: **11 300** forint

ELÉRHETŐSÉGEINK:

e-mail: terjesztes@ujember.hu;
munkaidőben várjuk hívásait:
(06-1) 235-0484, (06-1) 633-3132, (06-1) 633-3790

MARADJUNK KÖZÖSSÉGBEN!

Az elmúlt napokban, hetekben, hónapokban jóleső volt a sok telefon, e-mail, Facebook-bejegyzés, amelyekben olvasóink azt kérdezték, hogyan tudnak segíteni, adományozni. A válaszuk: a legnagyobb segítség, ha előfizetnek kiadványainkra, vagy kéri, keresik és megvásárolják őket a templomokban, újságárusoknál.

Ami ezen felül van, több mint ajándék, figyelmesség az Önök részéről: ha tehetik, és szívesen támogatják a magyar katolikus sajtót, köszönettel vesszük. Minden forint számít, bármilyen összegű támogatást hálással köszönünk és várunk a

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 bankszámlaszámán (a Közlemény rovatban, kérjük, tüntesse fel: Adomány).

Elismerésünk és köszönetünk jeléül támogatóink nevét megjelentetjük az *Új Ember* oldalain.

Segítsen Ön is, hogy továbbra is teljesíthessük célunkat, és munkánkkal szolgálhassuk az Egyházat: a lelkipásztorokat, a híveket, a felebaráti cselekedeteket végzők munkáját, a katolikus nevelést, az Egyház tanítását és természetesen a közösségeket. Maradjunk közösségben!

Új Ember

Adoremus

MEGHÍVÓ

A Szent Imre-kápolna Szeretetláng-imagsoportja minden programját megtartja. Változatlan időpontokban, továbbra is otthonainkban imádkozunk. Az imaanyagot, aki velünk tart, megkapja. A résztvevők áldást kapnak a megadott időpontban az Oltárszentséggel. Honlapunkon keresztül elérhetők vagyunk (www.szeretetlangujember.hu). Programok: július 2-án, csütörtökön 18 órakor szentségimádás, Szeretetláng-imaóra. Július 3-án, pénteken, 17.30-kor az öröm útját járjuk. Július 16-án, csütörtökön 18 órakor szentségimádás hazánkért.

LELKIGYAKORLAT

Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház: Július 30-án 18 órától augusztus 2-án 13 óráig: *Eucharisztia és misszió egy karizma fényében. Kiss Imre atya, teológia tanár, fokolarino pap lelkigyakorlata.* Augusztus 20-án 18 órától 23-án 13 óráig: *Jézus gyógyít. Gál Péter atya lelkigyakorlata.* Szeptember 7-én 18 órától 10-én 13 óráig: *Gyónás és irgalom. Kovács Cs. Albert atya lelkigyakorlata.* Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

A hirdetések tartalmaért
és azok valódiságáért
a hirdető vállal felelősséget.

KÉPZÉS

A SZÉKESFEHÉRVÁRI EGYHÁZMEGYEI KÁNTORKÉPZŐ TANFOLYAM 2020 szeptemberétől első évfolyamot indít. Minden olyan jelentkezőt várunk, aki a szent liturgia és az egyházzene iránt elkötelezettséget érez. Érdeklődés esetén a megadott címre elküldjük a jelentkezés pontos feltételeit, továbbá a jelentkezési tájékoztató és a jelentkezési ív az egyházmegye honlapjáról letölthető. Postacím: Egyházmegyei Kántorképző Tanfolyam (8000 Székesfehérvár, Városház tér 5.) vagy e-mailen: wjanos@freemail.hu; vagy wasztljanos@gmail.com

ANTIKVITÁS

EGYKORI PIARISTA diák antikvitása festményt, régiséget vásárol. Üzlet: Budapest VII., Dózsa Gy. út 44. Tel. 06/1-321-7000, 06/20-980-7570. www.visnyei.hu

ÁLLÁS

NEVELŐNŐT/NEVELŐT KERES magyar nyelvű diplomatacsalád 8 éves ikerpár mellé, Budapest XII. kerületében: gyermekek iskolába és különórára kísérése, együtt tanulás, étkeztetés, lefektetés. Heti 3-4 nap ottalvás. Elvárás: a felsőfokú végzettség, nevelői tapasztalat, káros szenvedélyektől mentes, hívő életvitel, kedves, türelmes személyiség, idegennyelv-tudás. Előny: autózvezetési jártasság. Ajánlat: versenyképes fizetést, stabil, hosszú távú munkalehetőség, igény esetén lakhatás. Jelentkezni fényképes önéletrajzzal, referencialevéllel: adat.bank@humanandmedicwork.hu

ÉLETJÁRADÉK

BIZALOM ÉS SEGÍTSÉG. Budapesten, a II. kerületben élő hívő, katolikus család olyan idős hölgyet vagy urat keres a környéken, akivel életjáradéki szerződést köthetne. Odaköltözés nélkül vállaljuk, hogy egy jelentős összeg kifizetése után havonta rendszeresen, meghatározott összeggel gondoskodunk Önökről. T.: 06/20-433-6019

GYERMEKFELÜGYELET

GYERMEKFELÜGYELETET VÁLLALOK Budapesten, 0-12 évesig, egyházi ajánlással, 24 órában. T.: 06/70-632-1220

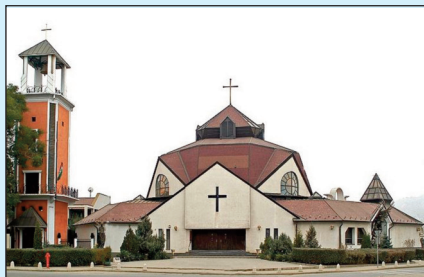
RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

KÖMUNKÁKAT, valamint új sírkövek faragását, meglévő síremlékek átalakítását és felújítását vállalom! T.: 06/20-361-8318. *Albert Farkas.*

**A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA
EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN
URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT,
valamint
ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.**
Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartási ideje
Hétfő – péntek: 10 – 16.30 óráig. Telefon: 1/203–8912
Plébániariroda nyitvatartási ideje
Hétfőtől péntekig: 10 – 11.30 és 13.00 – 16.30. Tel./fax: 1/203–8915
Templomunk miserendje
Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Hétköznap: 7.00 és 17.00. Szombaton 7.00, 18.00
Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.
Internet: <http://szentgellert.plebania.hu>
E-mail: szentgel@hu.internet.net

KÖSZÖNJÜK, HOGY ADOMÁNYÁVAL
TÁMOGATJA A MUNKÁNKAT!

Leitner Susanna

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap
Üzletág, előfizethető a kiadónál,
a postán és a Digitalstandon
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG
ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2020. JÚNIUS 22.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Vezető szerkesztő: Baranyai Béla • Lapszerkesztő: Körössi László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábrián Attila, Gáts Judit, Kiss Péter, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Verestői Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodtek Bernadett
Korrektor: Kiss Péter • Tördelés: Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egypéldányos előfizetés belföldről negyedévre: 4 050 Ft, fél évre: 8 100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

A világ nem értelmetlen, és az ember nincs egyedül

Erdő Péter bíboros, prímás megáldotta a Jézus Szíve jezsuita templom új harangjait

Az első világháborúban odavesztett harangokat pótló Szent Ignác-harang és az új harangjáték messze hangzó és időtálló hírívó a pesti jezsuita templom idén befejeződő megújulásának. A harangokat Erdő Péter bíboros, prímás áldotta meg a templom június 19-ei búcsúünnepén, Jézus Szíve napján bemutatott szentmisén. A szertartás keretében a főpásztor katekumeneket keresztelt, és kiszolgáltatta nekik a bérálás szentségét is.

A pesti Jézus Szíve-templom négy eredeti harangja 1890-ben készült. 1916-ban hármát hadicélokra elvittek. A háború után csak egyet pótoltak, több mint száz éve tehát két harang szól a Mária utcából. A nagyobbik, 400 kilogrammos öntvény Szűz Mária fájdalmának állít emléket, a 200 kilós Szent József-harang pedig a munka méltóságát hirdeti. (A legkisebb, az egykori lélekharang 110, a nagyharang 700 kilogrammos volt.)

„Szertartásaink a harangok hívó szava, ünnepélyes kongása, a gyászolókat vigasztaló lélekharangok csengése és a déli harangszó nélkül is érvényesek lennének. A harangok azonban a mindennapjainkhoz tartoznak, és hangjukkal emberi erőfeszítéseink mellé társulnak, hogy életünk Isten dicsőségéről szóljon. Együtt az azt hirdetik, hogy a Mindenható nemcsak templomaink szentélyében van jelen, hanem velünk akar lenni a köztereken, a szántóföldeken, amikor útra kelünk, reggel, délben, este, ünnepkor és gyá-

szunkban is” – vallja Horváth Árpád SJ templomigazgató.

Az új harangokat Erdő Péter bíboros áldotta meg a templom búcsúünnepén, Jézus Szíve napján, szentmise keretében. A főpásztor gyakori vendég a Mária utcában, utoljára bő egy éve a Jezsuita Nyolcas nevű vasárnap esti misén vett részt itt. Amint a mostani látogatása során felidézte: gyermekora óta gyakran járt a Jézus Szíve-templomban, mindig örömmel jön ide. A mostani alkalom azért is volt különleges, mert a főegyházmegye éppen június 19-én helyezte hatályon kívül az addigi egészségügyi intézkedéseket, így a főpásztor a koronavírus-járvány miatti veszélyhelyzet kihirdetése óta először itt mutatott be olyan szertartást, amelyen korlátozás nélkül részt lehetett venni.

Szentbeszédében Erdő Péter utalt arra, hogy a Jézus Szíve-tisztelet leggyakoribb kifejeződése az elsőpénteki szentgyónás és szentáldozás. „Mégis, a Jézus Szíve-tiszteletnek sokkal mélyebb gyökerei vannak az Egyház hitében. Az Ószövetség a szív fogalmával az egész embert, az ember személyes működését jelöl-

Így a szívet nem csupán az érzelmek, hanem például a gondolkodás helyének is tekintették. Az Újszövetségben már Jézus Szívééről olvasunk: »Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű« – mondja az Údvözítő” – utalt a bíboros a templom főhajójának boltívén olvasható mondatra.

alakult, szerencsés lehetőségként kínálkozott a mostani ünnep. A bíboros emlékeztetett arra, hogy a harangszentelés és a keresztelés a népi kultúrában is összekapcsolódik, hiszen ősi hagyomány, hogy egy harang keresztanyját, illetve keresztapát is kap, ők vigyázzák a nemes öntvény sorsát. A katekumenek ke-

„Amikor Krisztus kereszthalálának történetében azt találjuk, hogy a katona lándzsája átverte Jézus oldalát, és a sebből vér és víz folyt, Szent János apostol olyan ünnepélyesen tesz tanúságot erről, hogy biztosra vehetjük: ebben a jelenetben ő hitünk egyik legnagyobb, központi igazságát látta. János evangéliuma alapján a legrégibb keresztény szerzők is a kereszttség és az Eucharisztia jelképének tekintették ezt a vizet és ezt a vért” – folytatta szentbeszédét a főpásztor.

A körülmények sajátos alakulásának következménye, hogy a Jézus Szíve-templom búcsúja adott alkalmat tíz felnőtt katekumen megkeresztelésére és bérálására. Eredetileg idén húsvétkor részesültek volna a szentségekben, a szertartást azonban a járvány miatt el kellett halasztani. Ha már így

resztszülei is arra hivatottak, hogy ott álljanak a keresztény beavatás szentségében részesülők mellett egész további életükben – emlékeztetett a bíboros.

Erdő Péter szólt a tágabb összefüggésekről is: „Jézus Szíve tisztelete ma is aktuális számunkra. Ha körül nézünk a világban, sokszor szorongva látjuk, hogy nem a józan ész és a szeretet irányítja az életünket, sőt az egész emberi közösség is mintha történelmi-társadalmi csapdába került volna. Riadtan keressük, de mindmáig nem találjuk a módját, hogyan tudnánk a világban elérni, hogy a gazdaság és a tudomány működése következtében ne pusztuljon a környezetünk, és az emberiség élete földünkön ne váljon egyre nehezebbé, talán lehetetlenné.”

A bíboros szerint ilyen körülmények között a jezsuita templom névadója új értelmet nyer. „Jézus Szíve azt jelképezi számunkra, hogy a világ nem értelmetlen, és az ember nincs egyedül: Jézus személyében maga Isten szeret bennünket, gondoskodik rólunk, és a létünket is fenyegető botlódásainkat mégiscsak átöleli jóságával. (...) Bízunk abban, hogy a végső időkben, az idők végén nyilvánvalóvá válik Istennek az emberiség iránti szeretete. Új eget és új földet várunk, ahol nem kell már tükörben és homályosan szemlélőnünk a minket megalkotó és létben tartó isteni szeretetet, hanem nyilvánvaló lesz számunkra, hogy mindent személyesen a minket szerető Istennek köszönhetünk. Ezt az állapotot nevezik Isten boldogító színelátásának.”

Forrás: Szőnyi Szilárd/Jezsuita.hu
Fotó: Orbán Gellért

Ha minden az ember tervei szerint haladna, most arról írhatnánk, hogy már csak három hónap van hátra a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) kezdetéig. A vidéki és a külföldi plébániák a csoportos utazásra, a budapesti és a főváros közeli szállásadók pedig a vendégek fogadására készülnek. Az önkéntesnek jelentkezők eligazításokon vennének részt, hogy a hatalmas világesemény koordinálásában segíteni tudjanak. Ám hiába tervez az ember, olykor-olykor szembesülnie kell azzal, hogy mindent felülírhat egy nem várt fordulat, jelen esetben a koronavírus-járvány.

Mozgalmas hónapok

A NEK Titkárság is figyelemmel kísérte a híreket, és amikor nyilvánvalóvá vált, hogy idén nem lehet megrendezni a kongresszust, a világesemény időpontját a Vatikán jóváhagyásával áthelyezte 2021. szeptember 5–12-ére. A veszélyhelyzet idején elkezdődött a kongresszus újratervezése.

A NEK Titkárság munkatársai az Új Ember szerkesztőségével együttműködve kétezer olvasóhoz juttatták el a húsvéti ünnepi lapszámot. Később pedig a Katolikus Karitás munkájába segítettek be. A szervezetre ugyanis a járvány ideje alatt óriási fel-

adat hárult: az új helyzethez alkalmazkodva utat kellett találnia a veszélyhelyzet miatt munka nélkül maradt családokat. A titkárság munkatársai májusban csirkéket és tápot osztottak a szeretetszolgálat, később pedig paprika- és paradicsompalántákat, hogy ezzel is elősegítsék a rászoruló családok gondoskodását.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus YouTube-csatornáján elindult a NEK Tv, ahol időről időre érdekes tartalmak tekinthetők meg a világkongresszussal kapcsolatban. Az első adásban figyelemmel kísérhettük, amint Szabó János ötvösművész elhelyezi a missziós kereszten Vasile Aftenie, Ioan Bălan és Iuliu Hossu vértanú püspökök ereklyéit. Az eseményhez kapcsolódva interjú készült Erdő Péter bíborossal, amelyből kiderült, miért nem csak magyar szentek és boldogok relikviái kerülnek fel a keresztre. „Hogy kik a magyar nemzet részei, ebben a kérdésben mi mindig egyfajta katolikus tágassággal gondolkodtunk” – mondta a bíboros, majd Szent Gellért példáját említette. A szent püspök „mindjárt az első nemzedékben a sajátunk: itt szenvedett be. A szervezetre ugyanis a járvány ideje alatt óriási fel-

A készüllet folytatódik!

Ő ne volna a mi szentünk? Nagyon sokféle elemből tevődött össze a kultúránk, a hitünk, természetes tehát, hogy itt mindenkinek helye van, aki ugyanazért a célért dolgozik, és aki Krisztust a katolikus hit teljességében tiszteli” – fogalmazott Erdő Péter.

Úrnapja előestéjén immár hatodszor rendezett világmeretű szentségimádást a NEK Titkárság. Az eseményhez minden eddigi rekordot megdöntve több tízezer résztvevő

csatlakozott ezerháromszáz helyszínről, hetven országból, többek között Katarból, Grönlandról, Kínából, Kazahsztánból és Bolíviából.

Meghívottak

A kongresszus meghívott előadói gondolataikkal, megállapításaikkal alakították a közvéleményt Magyarországon és külföldön egyaránt. „Maga az élet tanítja meg nekünk a siker biztonságának esetleges-

ségét” – mondta Ternyák Csaba egri érsek, utalva a koronavírus-járvány miatt kialakult körülményekre. Papjainak szóló nagycsütörtöki levelében pedig ezt írta: „Bárcsak felturbózná ez a válsághelyzet a lelki immunrendszerünket!”

Louis Raphael Sako káld katolikus pátriárka, Bagdad érseke megdöbbentő tapasztalatát osztotta meg az emberekkel: „hatalmas segítség és szolidaritás alakult ki a keresztények és a muzulmánok között”. Beszámolt arról is, hogy húsvét alkalmából sok levelet és jókívánságot kapott. Az egyik különösen meglepte. „Egy muszlim vallási hatóságtól kapott köszöntőben a »feltámadás ünnepe« kifejezés szerepelt, és az üzentben az állt: »Krisztus valóban feltámadt.« Le voltam nyűgözve.” A jövővel kapcsolatban így nyilatkozott a bagdadi érsek: „Új rendet kell keresnünk, erősítenünk a szolidaritást, és tiszteletben tartanunk az életet. Gondoskodnunk kell a környezetünkről, küzdenünk a légszennyezés ellen, meg kell óvnunk közös otthonunkat.”

Az amerikai Mary Healy szerint a járvány felhívás volt, hogy vizsgáljuk meg az életünket, és tisztázzuk az Istenhez fűződő kapcsolatunkat, hiszen mindannyiunk számára

titok, hogy a földi életünkől mennyi van még hátra. „Te gyünk különbséget Isten pozitív és megengedő akarata között” – hangsúlyozta az előadó, miután kifejtette, hogy a járvány nem a Teremtő büntetése, hanem a szabadságunk tiszteletben tartása. „Isten a népe iránti hatalmas szeretete révén megengedi, hogy az emberek megtapasztalják a választatásuk következményeit.”

Találkozunk!

„Ne onnan kezdjük újra, ahol abbahagytuk!” – kérte pünkösdi videóüzenetében Erdő Péter bíboros. Felhívta a figyelmet arra, hogy a törtétekből le kell vonnunk a következtetéseket, és így kell továbblépnünk. Úrnap szentbeszédében pedig a kongresszus lényegére, az Eucharisziára helyezte a hangsúlyt: „Az Otáriszentség különleges erő. Sugárzása áthatol templomaink falán. Ebben a szentségben Krisztus mindig úton van a világ felé. Az eucharisztikus jelenlétnek ez az egyetemes vonása jelenik majd meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson. Krisztust akarjuk hordozni városunk utcáin, és közben az ő jóságára és szeretetére bízunk Budapest városát és az egész világot.”

2021 szeptemberében találkozunk Jézussal és egymással a magyar fővárosban!

Kaszab Luca Dorottya
Fotó: Tóth Franciska

Lehetsz fáradt

Hét mentálhigiénés ötlet az idei nyárra

Itt a nyár. Vajon más lesz, mint eddig, vagy ugyanolyan? Hogyan induljunk neki? S. Tésenyi Timea mentálhigiénés szakember, a Semmelweis Egyetem adjunktus tanára ad tanácsokat e kérdésekkel kapcsolatban.

Nagyon furcsa világban éltünk az elmúlt három hónapban.

Naponta szembesültünk a fenyegetettséggel, a bizonytalansággal, a vírushelyzetről szóló sokkoló hírekkel. Életerünk egyik napról a másikra a lakásunkra korlátozódott, kapcsolataink a közvetlen hozzátartozóinkra, tevékenységeink az online tér adta szűkös lehetőségekre.

Ugyanakkor a látható világban nem változott semmi: nem omlottak le a házak, nem dördültek fegyverek, a tavasz ugyanolyan ellenállhatatlan erővel érkezett, mint mindig.

Egyszerre két párhuzamos világban léteztünk: féltünk valamitől, amit hittünk, de nem láttunk, és éltünk valamiben, amit láttunk, de nem hittünk.

A karantén legszigorúbb időszaka véget ért, de a fenyegetettség és a félelem ideje nem múlt el teljesen. Az alábbiakban összegyűjtött néhány gondolat, ötlet a segítségünkre lehet abban, hogy a megküzdött nehéz hónapokban meglássuk az értéket is, és kicsit megpihenve, sőt megerősödve induljunk neki az előttünk álló nyárnak.

1. Lehetsz fáradt

Most, hogy enyhültek a járványügyi korlátozások, fellélegeztünk. Kicsit engedett a szorítás, és végre lehetőségünk nyílt arra, hogy fáradtságot érezzünk. Mivel ebben a különösen intenzív lelki megterhelést jelentő időszakban minden belső erőnkre szükség volt a megküzdéshez, lehet, hogy éppen most esünk majd össze, amikor már nem kell annyira tartanunk magunkat. Adjunk időt a megfáradásnak, az esetleges rossz hangulatnak, a belső feszültségnek is.

2. Bátran ventillálj!

Továbbra is szükségünk lehet arra, hogy ha nagyon felgyűlik bennünk a feszültség, találjunk valakit, akinek kipanaszkodhatjuk, kidühönghetjük vagy kisírhathatjuk magunkat. Egy barátot, akinek nyugodtan szidhatjuk a munkánkat, a gyerekünket, akivel megoszthatjuk az elakadásunkat, a tanácstalanságunkat, anélkül, hogy összeroskadna a tehertől, amit a válaira helyezünk. Semmit sem kell mondania, elég, ha meghallgat bennünket, és a jelenlétével azt képviseli, hogy nincs itt a világ vége, minden elhordozható, ami van.

3. Kérj segítséget!

Ha elviselhetetlen szorongást, szenvedést és feszültséget élünk

Fotó: Pixabay

meg, mindenképpen kérjünk segítséget. Nincs értelme hősiesen szenvedni, egyedül ülni a gödör mélyén, és várni, hogy Isten majd csak megsegít. Keressük meg azt a testi-lelki vagy spirituális támogatást nyújtó szakembert, aki által Isten a segítségünkre siethet.

4. Jutalmazd meg magad!

Ha már egyszer felelősen otthon maradtunk a karanténidőszakban, „veregessük meg a vállunkat”, és ismerjük el, hogy szép teljesítményt nyújtottunk a fegyelmességünkkel. A nyáron különösen fontos,

hogy megjutalmazzuk magunkat ezért. Ez nem önzés, hiszen a pihenés, a lazítás, az élménygyűjtés később megtérül majd a munkánkban vagy a ránk bízottak iránti figyelmünkben.

5. Lazíts!

Semmilyen szempontból nem lesz hagyományos ez a nyár. Vannak, akik nem vehetik ki idén a szabadságukat. Nem utazhatnak szabadon és veszélyérzet nélkül akárhova, és elmaradnak a nagyobb rendezvények is. Mindennek ellenére – vagy éppen ezért – nagyon fontos, hogy időt ta-

láljunk a pihenésre. Legyenek olyan napjaink, amikor letesszük hétköznapi életünk kötelezettségeit, eltávolodunk mindentől, ami feszültséggel tölt el bennünket, és elengedetten lazítunk, töltődünk.

6. Légy csendben!

Sokat és sokakkal beszélünk az elmúlt időszakban. Megtárgyaltuk a híreket, a fertőzöttek számát, a gyerekek otthontanulását, a mindennapi frusztrációinkat. Jó volt megélni, hogy az egész emberiségnek van egy közös, nagy témája. Most, hogy elmúlt a napi fenyegetettség, a sok riadalom és a feszültség, lehetünk egy kicsit csendben. Adjunk teret Istennek, aki oldja belső görcseinket, és segít bennünket a békés pihenésben.

7. Gyűjts karanténkincseket!

Gyűjtsük össze magunkban, hogy a sok rossz tapasztalat mellett mi jót hozott számunkra a karanténidőszak. Válasszuk ki, hogy mi az a három dolog, ami ebben a helyzetben született meg az életünkben, és amit a továbbiakban is szeretnénk megőrizni. Lehet ez a futás, a befelé figyelés, az elengedés, a kenyérsütés, az önmagunkra szánt idő vagy bármi egyéb. Ezek a kincsek a bizonyítékaik lehetnek majd annak, hogy a nehéz helyzetek valójában lehetőségek a gazdagodásra és a növekedésre.

Az internet védőszentje lehetne

Októberben avatják boldoggá Carlo Acutist, a 15 évesen korábban leukémiában meghalt olasz fiút

Assisiben, a Szent Ferenc-bazilikában október 10-én 16 órakor avatják boldoggá Carlo Acutist – jelentették be a napokban. Ferenc pápa február 21-én hagyta jóvá annak a dekrétumnak a közzétételét, amely elismeri a 15 éves korában leukémiában meghalt olasz fiú közbenjárására történt csodát. A 2006-ban elhunyt Carlo élete sokak számára példává vált.

Carlo 1991-ben született Londonban, ahol a szülei dolgoztak akkoriban. Hétéves korában különleges engedéllyel elsóáldozó lett, és kamaszkorában is mindennap járt misére, imádkozta a rózsafüzért. Ennek ellenére akik ismerték őt, mindannyian azt mondták róla, hogy olyan volt, mint bármelyik tizenéves. A jómódú milánói család elsőszülött gyermekeként a jezsuiták által fenntartott humán gimnáziumba járt, mielőtt megbetegedett volna. A napjai tanulással, plébániai programokkal, biciklizéssel és a számítógép iránti szenvedélyével teltek: programozott, filmet vágott, weboldalakat készített, képregényeket tervezett. Éppen a világhálónak köszönhető, hogy Carlo híre jóval túllépte a baráti körének határait. Történetét és lelki örökségét ma már az egész világon ismerik, a Fülöp-szigetektől a Zöld-foki-szigetekig, Braziliától Kínáig.

Mélyen hívó volt, minden nap szentáldozáshoz járult. „Ez az országút a mennyországba” – mondta. Tizenegy éves kora körül megkérték, hogy legyen a hitoktató segítőtje, később maga is tartott hittanórákat. Az eucharisztikus csodákat bemutató virtuális

múzeumát 11 évesen kezdte készíteni. Akkoriban jegyezte föl: „Minél többször járulunk szentáldozáshoz, annál inkább hasonlatossá válunk Jézushoz, és már itt a földön megízleljük a mennyországot.” Arra kérte a szüleit, hogy vigyék el minden eucharisztikus csoda helyszínére. Ez a terve két és fél esztendő alatt valósult meg. 136, az Egyház által elismert eucharisztikus csodát választott be virtuális múzeumába. Az interneten elérhető gyűjtemény mellett minikiállítások elkészítésében is közreműködött, amelyek bejárták a világot. Azért találta ki a kiállítást, mert szeretne volna felébreszteni a lelkiismeretet, felrázni azokat az embereket, akik rutinként élik meg az Eucharisziát.

Carlo Acutis példája ma is sokakat lelkesít, különösen a tizenéveseket, akik még bizonytalanok abban, vajon lehetnek-e egyszerre szentek, átlagosak és egyediek. „Mindenki eredetinek születik – mondta Carlo –, és sokan mégis fénymásolatként halnak meg.” „Eredetiként” meghalni Carlo szerint úgy kell, hogy az ember hagyja, hogy Krisztus vezesse, és közben szüntelenül órá néz. Bár imádságos életet

élt, Carlo nagyon is XXI. századi tizenéves volt, szerteágazó érdeklődéssel, mindig időt találva az önkénteskedésre. „A végtelen legyen a célunk, ne a véges – fogalmazott. – A végtelen a szülőföldünk. Időtlen idők óta várnak minket a mennyországban.”

Dario Edoardo Viganò, a szentszéki Kommunikációs Titkárság prefektusa szerint ő lehetne az úgynevezett „cybernauták” védőszentje, az internet patrónusa.

Carlo 2006. október 12-én halt meg a monzai kórházban a leukémia egy különlegesen agresszív formájában, amely három nap alatt végzett vele. Szenvedéseit az Egyházért és a pápáért ajánlotta fel, édesanyjának pedig ezt mondo-

gatta: „Azzá válok, aki már most vagyok Isten gondolataiban.” Földi maradványai a kívánságának megfelelően Assisi temetőjében nyugszanak. Ferenc pápa 2018. július 5-én kelt dekrétumában elismerte hősies erényeit, és Isten tiszteltreméltó szolgálójának nyilvánította.

Csodás gyógyulásukat sokan a 15 évesen meghalt Carlo Acutis közbenjárásának tulajdonítják. A boldoggá avatáshoz elismert csoda 2013-ban történt: egy súlyos hasnyálmirigy-betegségben szenvedő brazil kislány gyógyult meg a közbenjárására.

**Forrás és fotó: Avvenire
Fordította:
Thullner Zsuzsanna**